

dwars

studentenblad van de
Universiteit Antwerpen

nummer 31 - jaargang 5
maart 2006

“Het zou dus tamelijk onbescheiden zijn te stellen dat wij de besten zijn. Stiekem is het natuurlijk wel zo hoor.”

Rob Berrevoets, directeur-uitgever Acco, p. 4

Acco onder vuur

Antwerpse synagoge bezocht
Vlaams Belang in de leeuwenkuil

RONNY de kabouterjohnny

Scenario: Johan Pauwels, Tekeningen: Wim Le Page

www.absurdnet.com/ronny

Colofon

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten.

dwars verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op de UA-campussen Drie Eiken, Groenenborger, Middelheim en Stad.

Oplage: 3.500 exemplaren.

V.U.: Michiel Verbist, Lange Nieuwstraat 55, B-2000 Antwerpen.

Hoofdredacteur: Michiel Verbist.

Redactiesecretaris: Bart Braem.

Eindredactie: Ciska Hoet, Mehdi Koocheki, Valérie Wechuysen.

Redactie: Stijn Cools, Kirsten Cornelissen, Niels Govaerts, Hendrik Jan, Jef Leyssens, Matthias Meersmans, Raïssa Mvuyekure, Delphine De Pauw, Jef Van Hoofstat, Koen Van Oost, Evelien Wouters, Ruud Wouters.

Fotografie: Rudina Coraj, Jef Leyssens, Jonas Verhulst, Jonas Vincken.

Illustraties: Wim Le Page.

Puzzelredactie: Raf Bocklandt.

Vormgeving: Bart Braem, Michiel Verbist.

Werkten mee aan dit nummer: Folker Debusscher, het Harig Monster, Thomas Vanhees.

Drukkerij: Van der Poorten, Kessel-Lo.

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt het recht om ingezonden stukken in te korten, of niet te plaatsen.

Correspondentieadres:
dwars - studentenblad UA
Lange Nieuwstraat 55
B-2000 Antwerpen

dwars@ua.ac.be
<http://www.dwars.ua.ac.be>

Twee fundamentele waarden in onze democratie zijn vrije meningsuiting en persvrijheid. Het is de taak van de pers de mensen op de hoogte te brengen van wat er gaande is in de wereld. Genuanceerd, onafhankelijk, onbevooroordeeld. Feit is dat dit niet zo makkelijk is als het lijkt. Het 'ideaal' van een neutrale pers zal wel altijd een ideaal blijven. Zeker als neutraal wordt gelinkt aan gevoelloos en waardevrij. Een pers zonder gevoel, zonder waarden is een illusie. Journalisten worden gedreven door hun eigen waarden, journalistiek komt vaak uit de buik. Het is een passie. De journalist gaat op zoek naar dat wat niet voor de hand ligt, datgene dat niet vanzelfsprekend is. Datgene dat zich achter de mooie facades afspeelt.

De journalist is geen optimist of pessimist, maar een realist, die een beeld van de werkelijkheid tracht te schetsen, met al haar nuances en daarbij duidelijkheid en helderheid vooropstelt. Een journalist is geen moraalridder, die je zegt dit of dat te doen, of die je tracht te overtuigen van zijn of haar gelijk. Nee, eerder reikt hij of zij je de middelen aan die je kunnen helpen jouw eigen beeld van en mening over de werkelijkheid te vormen. Vaak komt het daarbij tot conflicten, soms regelrechte strijd. Maar net zoals de maatschappij nood heeft aan objectieve journalisten, heeft al dat geschrijf nood aan respons. Misschien lokt de journalist reacties uit, heel bewust, of ook niet. Maar dan

Uit de buik

komen we weer tot het vertrekpunt. Beter ellenlange discussies, reacties, emoties die worden losgeweekt, dan een lauwe, voorgekauwde berichtgeving, die verdwijnt in de stroom.

In onze hedendaagse maatschappij worden teveel mensen door eenzelfde nieuwsbron ingelicht. Een enorme verantwoordelijkheid rust op de schouders van televisiemakers en uitgeverijen. Het nieuws van zeven en de daar rond hangende reclameblokken dringen door tot ruim anderhalf miljoen zielen. Hoeveel procent van deze mensen neemt echter de tijd om eens een andere bron te raadplegen en het nieuws in z'n ruimere context te interpreteren? We moeten er ons van bewust zijn dat de nieuwsberichtgeving past in commerciële strategieën, evengoed als je favoriete televisiequiz.

Deze maand in *dwars* een interview met een Vlaams Belang Jongere in de leeuwenkuil, de zoektocht naar gezellige, maar betaalbare eetgelegenheden in de binnenstad en een duik in de Antwerpse Ruien. Verder trokken onze reporters naar Leuven, interviewden ze de top van Acco en legden een kot met een verhaal vast op de gevoelige plaat. Als kers op de taart een fotoreportage over een Antwerpse synagoge en de vaste film- en muziekbesprekingen, fictiecolumn en puzzel.

Michiel Verbist

Inhoud dwars 31

Colofon - cartoon	2
Editoriaal - inhoud	3
De cursus-queeste Acco onder vuur	4
Voor u bekeken Brokeback Mountain, Memoirs of a Geisha en Syriana	8
Aware-of-Hairnessweek de Awarenessweek op de UA	9
Het Leuven zoals het is: KUL op reportage in Leuven	10
Lezersbrief reactie op artikel 'AILO op de UA' in dwars 30	12
Licht, boekrollen en stilte een synagoge in Antwerpen	13
De leeuwenkuil Vlaams Belang op de rooster gelegd	16
Aan tafel studentvriendelijke eetgelegenheden onder de loep	18
SMS Monsters en mensen	19
Voor u beluisterd Sepultura - David Gilmour - Placebo	20
Arbeid adelt jobdag op de UA	21
Riooljournalistiek? de Ruien van Antwerpen verkend	22
Kasper fictiecolumn	24
Vandenbroucke! Opdoeke! oorlogsjournalistiek vanuit Brussel	25
Puzzel win uw cultuurcheques	26
Ode aan Mike op Erasmus in Malta	27
Ten kote van achterpagina	28

De cursus-queeste

Acco onder vuur

Tekst: Stijn Cools

Foto's: Jef Leyssens

Hoezeer het rotting ook veracht wordt, zonder cursus staat een student nergens. Collectieve cursusverbranding lijkt soelaas te bieden bij vermindering van de studielast. Vergeet echter niet dat die honderden pagina's miserie wel redding kunnen brengen.

Het is immers een stuk handiger om je leerstof samengebundeld terug te zien dan heelder brokken hoogdravende retoriek tijdens een college over te pennen. Inzicht en achtergrond worden, in boekvorm, op een dienblaadje geserveerd. Nee, het belang van een cursus valt amper te ontkennen.

Het is dan ook verdomd lastig het zonder te moeten rooien. De arme schapen van de faculteit Taal- en Letterkunde beseften dit maar al te goed toen ze boekhandel annex uitgeverij annex drukkerij Acco bij de kraag vatten. Weinig tevreden over de werking van de boekhandel werden enkele problemen aan de kaak gesteld. Acco nam zijn verantwoordelijkheid tegenover de faculteit en diende ook dwars van een snedige respons.

Dat een cursus van primordiaal belang is voor een succesvolle academische carrière staat buiten kijf. Om tegenover Acco toch enigszins beslagen op het ijs te komen lichtte professor Gerits ons eerst toe hoe

een cursus eigenlijk tot stand komt. Als docent van taalvakken allerhande heeft hij een grote affiniteit ontwikkeld met cursussen en alle begeleidende rimram. Hij schetst het verleden, heden en toekomst van het concept 'cursus', wijdt uit over hoe ze samengesteld moeten worden en gooit er nog een aantal vaktermen bovenop. Los van de problemen met Acco kan hij dus, geheel gespeend van enig vooroordeel, inzicht bieden in de boeiende wereld van de cursus. Hoewel voor alle duidelijkheid:

Bent u Acco-aandeelhouder?

JORIS GERITS Ik denk het wel...

U denkt het?

GERITS Ik heb er geen bewijs meer van. Ik heb ooit als student in Leuven, eind van de jaren '60, wel een aandeel gekocht. Tot een paar jaar geleden had ik zo'n gouden kaart waarmee ik extra korting kreeg omdat ik vroeger al eens grote bestellingen plaatste. Toen werd mijn portefeuille echter gestolen en was mijn kaart dus ook verdwenen.

Opmerkelijk is dat u uw cursussen zowel bij Acco als Universitas publiceert.

GERITS Puur toeval, ik ben bij Acco terecht gekomen nadat de cursusdienst van de toenmalige UFSIA besloot er mee op te houden. Ik kende wat mensen die toen voor Acco werkten en zij waren bereid mijn cursussen verder uit te geven.

Zo was de beschikbaarheid van de syllabus gegarandeerd. Recentere cursussen bij Acco zijn louter daar omdat zij een digitale kopie van de originele uitgave hebben waardoor ik zonder al te veel moeite het een en ander kan aanpassen. Het gaat hier eigenlijk puur om praktische overwegingen. Nieuwe cursussen geef ik liever bij de cursusdienst uit omdat het me heel wat over-en-weer gependel naar Leuven bespaart. Weet u, Acco was veertig jaar geleden wel een mooi initiatief waar cursussen werden gedrukt en voor democratische prijzen verkocht. Een tegenbeweging voor de ronduit schandalige aanpak van sommige professoren.

Schandalige aanpak?

GERITS De verantwoordelijkheid een cursus ter beschikking te stellen lag toen volledig bij degene die doceerde. Koos hij ervoor niets uit te geven, dan was er ook niets. Sommige professoren hadden wel cursussen en konden zo, door een schrijnend gebrek aan alternatief, zelf de prijs bepalen. Niet direct wat je een gezonde situatie noemt, lijkt me. Als studenten namen we het heft wel eens in eigen handen en stelden er zelf een samen.

En daar was de docent niet erg mee opgezet.

GERITS Soms werd de cursus wel aan een professor voorgelegd en dan gebeurde het dat hij werd geautoriseerd, en zo pro-

moveerde tot de officiële cursus. Toch een blijk van appreciatie lijkt me. Ooit hielp ik eens een cursus samenstellen maar heb ik er een datum fout ingeplaatst. Niet dat andere studenten het me kwalijk namen maar de desbetreffende prof heeft er tijdens de examens toch maar handig gebruik van kunnen maken om enkele blokbeesten te strikken die niet verder kwamen dan hun cursus af te rammelen.

Nu stelt u zelf uw cursussen samen. Hoe gaat dat in zijn werk?

GERITS Eerst ga je druk aan de slag door zoveel mogelijk materiaal te lezen over het te doceren vakgebied. Hier kruipt al heel wat tijd in. Je toetst de verschillende teksten naar kwaliteit maar ook naar actualiteitsgehalte. Je moet de nieuwste ontwikkelingen zien mee te nemen. Natuurlijk zijn die weer gebaseerd op de theorie, een fundament dat door de jaren heen veelal ongewijzigd blijft. De voorbije zomervakantie spendeerde ik zo aan lezen en selecteren toch ettelijke uren per dag. Als je cursus eenmaal is samengesteld en uitgeschreven dien je hem in bij een uitgeverij naar keuze. Je vraagt ze de teksten wat te fatsoeneren en te lay-outen, zelf heb ik daar niet zoveel kaas van gotten. En daar houdt het zo'n beetje op.

Een van de grote moeilijkheden bij het samenstellen lijkt me in te schatten waar de lat moet liggen voor de gemiddelde student.

GERITS Je moet er van uitgaan dat studenten niet altijd met alles mee zijn. Ik geef nu les in zowel Taal- en Letterkunde als Rechten. Ik merk dat de kennis van bijvoorbeeld klassieke literatuur er aanzienlijk op achteruit gaat. Ook de parate kennis van het Latijn is niet meer wat het geweest is. Dan moet je een aantal dingen wel nader toelichten. Een zorgwekkende ontwikkeling is ook de toename van studenten die het Nederlands niet beheersen als moedertaal. Dat deze mensen beschikken over de nodige intellectuele kwaliteiten, daar bestaat geen twijfel over. Maar ga hen maar eens uitleggen wat een gallicisme nu juist is. Dergelijke dingen moet je dus ook incalculeren, zonder dat het ten koste gaat van de andere studenten.

Latijn doet het natuurlijk niet zo goed in cyberspace.

GERITS Je ziet het hele studielandschap meer en meer verschuiven naar het internet. Blackboard is een centrale plaats aan het innemen in het leven van de student. Er zal veel meer zelf geprint moeten worden. Of dit een goede evolutie is weet ik niet, het lijkt me alleszins niet goedkoper. Een dergelijk systeem is natuurlijk wel handig in een faculteit als PSW. Daar moet je constant op de actualiteit kunnen inspelen. Als men daar nu bijvoorbeeld een basishandboek ter beschikking stelt en dat aanvult met on-line documenten waarmee er op de actualiteit kan worden ingespeeld, dan is het natuurlijk wel een mooie evolutie. Er is natuurlijk nog het systeem van printing-on-demand.

Printing-on-demand?

GERITS Belangrijke boeken van diverse auteurs worden in een on-line database

verzameld en je kan de tekst die je nodig hebt gewoon daar bestellen. Er worden geen massareeksen boeken meer gedrukt met een oplage van enkele duizenden stuks - waarvan uiteindelijk toch een deel in de uitverkoop belandt - maar enkel je eigen exemplaar rolt uit de persen. Dergelijke evoluties dankzij het internet lijken erg handig maar betekenen natuurlijk ook een gevaar, er is altijd kans op overkill. Er is geen kost verbonden aan iets on-line publiceren. Daardoor komt er veel te veel irrelevante informatie ter beschikking van de student. Ook professoren gaan er bij hun selectie aan informatie niet altijd even oordeelkundig mee om waardoor de student toch een beetje verweesd achter blijft. Misschien wordt de werkbelasting voor de student wel te groot. Maar het is aan hen daar iets aan te veranderen.

Acco spreekt

Studenten aller landen, verzamel u en zet een opstand in gang. Niet de cursus maar het internet is de grote boosdoener. Met dat in het achterhoofd werd de confrontatie aangegaan met een delegatie Acco-afgevaardigden. Zelden mensen ontmoet die zo gepassioneerd zijn door meters cursussen.

Toegegeven, Rob Berrevoets en Bart De Prins zijn als respectievelijk directeur-uitgever en uitgever wel erg thuis in de business. Door in loondienst te staan van één van 's lands grootste uitgeverijen vormen beide heren de ideale gesprekpartners om het cursuslandschap eens wat grondiger te verkennen.

Na het academische wereldje bij monde van professor Gerits, de bedrijfswereld dus. Hoewel het onderscheid tussen die

twee misschien toch niet zo groot is als algemeen aangenomen.

BERREVOETS Acco werd opgericht door enkele Leuvense studenten, halverwege jaren '50. De studiekost was toen torenhoog dus deden ze er alles aan om deze te drukken. Naast studentenrestaurants en -homes zag ook een cursusdienst het levenslicht. Opgericht als coöperatieve vereniging zocht Acco vooral aansluiting bij een ruime basis studerende zielen die voor een meer dan redelijke prijs een aandeel konden aanschaffen om zo de werking te financieren. Het basisprincipe dat toentertijd gehanteerd werd - een goede prijs/kwaliteitsverhouding -, blijven we tot op de dag van vandaag hoog in het vaandel voeren.

Een bedrijf dat niet louter in termen van (economische) winst redeneert. Indrukwekkend.

BERREVOETS Momenteel varen we nog steeds onder de vlag van coöperatief vennootschap. Om dat even bondig toe te lichten: winst gaat niet naar een eigenaar maar vloeit terug naar de onderneming zelf. Wanneer we kiezen te investeren in bijvoorbeeld nieuwe technologische toepassingen kunnen we van die meeropbrengst gebruik maken. Daarnaast is er nog steeds onze Raad van Bestuur die de dagelijkse leiding ervan behoedt onoordeelkundige keuzes te maken naar de studentenpopulatie toe. Versterkt in hun rangen door vijf studenten slagen zij daar uitstekend in.

Zijn die vijf studenten dan geen 'excus-Truzen' waarmee het management beleidsbeslissingen kan rechtvaardigen zonder ze echt invloed te laten uitoefenen?

BERREVOETS Het is voor hen uiteraard moeilijk om een evenwicht te zoeken: enerzijds moeten ze de bedrijfsbelangen verdedigen maar anderzijds dienen ze ook hun achterban (de studenten) in het achterhoofd houden. Als de Raad Van Bestuur zich teveel verliest in de cijfertjes en groeimarges dan is het aan de studenten om gepast te reageren. Wanneer bijvoorbeeld de korting wordt bepaald die aandeelhouders genieten, is dit een belangrijk punt van inspraak voor de studentenvertegenwoordigers.

Acco is actief in Antwerpen maar toch kan de stad zich niet beroepen op vertegenwoordigers in de Raad van Bestuur.

BERREVOETS Wij staan zeker niet weigerachtig tegenover iemand die de Antwerpse studentenpopulatie vertegenwoordigt. Het initiatief moet echter uitgaan van de overkoepelende studentenvereniging.

Nochtans was er heel wat ophef toen Acco de failliete boekhandel Fonteyn-Wouters overnam. De studenten zouden niet geïnformeerd zijn.

BERREVOETS Als wij aan onze Raad van Bestuur vragen de onderhandelingen rond de overname stil te houden uit bedrijfseconomische overwegingen dan moet de zetelende student beseffen dat op zo'n moment de achterban even in het ongewisse moet blijven. Anders zouden we wel een persbericht uitgeven.

Is dat niet een beetje misbruik maken van het gebrek aan mondigheid van de hedendaagse student?

BERREVOETS Onze bedrijfsvoering is geïnspireerd op het solidariteitsprincipe. Weet je wat dat is?

Het klinkt in elk geval tamelijk communistisch...

BERREVOETS Om even te schetsen: het solidariteitsprincipe stelt dat een student die uit een kleine richting komt, denk aan sinologie, even veel moet betalen voor zijn cursussen als iemand uit rechten. Puur economisch gezien is de opbrengst van tien cursussen sinologie echter een stuk lager dan vijfhonderd cursussen strafrecht. De lagere opbrengsten van de een proberen we zo te compenseren met de hogere opbrengsten van de ander. Een dergelijk systeem heeft Acco trouwens altijd al gehanteerd. Medio jaren '60 kwamen kinderen uit de minder gegoede klassen steevast in 'kleinere' richtingen terecht terwijl de rijkeluiszootjes eerder op de grote faculteiten zaten.

DE PRINS Dit is momenteel ook nog een van de grote problemen. In principe zou de bladprijs voor rechten lager moeten zijn maar toch kiezen wij voor het compromis. Je zal zien dat de doorsnee student er dan sowieso beter uitkomt.

Het is waarlijk ontroerend te weten dat Acco in de erg concurrentiële boekenwereld toch nog een dergelijk principe toepast.

BERREVOETS Wij zijn allemaal zowel collega's als concurrenten. Het zou dus tamelijk onbescheiden zijn te stellen dat wij de besten zijn. Stiekem is het natuurlijk wel zo hoor.

DE PRINS Universitas of De Groene Waterman hebben naast hun cursussen ook nog andere activiteiten terwijl Acco haar inkomsten toch vooral uit de verkoop van cursussen en handboeken put. Onze uiterst stevige verankering met de academische wereld snijdt aan twee kanten:

zij zijn afhankelijk van ons maar wij ook van hen. Daar vind je onze bestaansreden. Naast onze service naar studenten toe kunnen wij ook de professoren een uitstekend pakket aanbieden, het gebruik van digitale kopies wordt enorm geapprecieerd.

Houdt zo'n professor eigenlijk nog een centje over aan het schrijven van een cursus?

BERREVOETS Als je de tijd die hij erin steekt in rekening brengt, dan blijkt dat hij zich beter nuttig kan gaan maken en zijn kelder verven in plaats van cursussen te schrijven. Ze schrijven geen nieuwe Dan Brown. Er is voor tien procent royalty's voorzien maar veel profs laten die opbrengsten doorstorten op een gemeenschappelijke rekening van de universiteit waarmee dan bijvoorbeeld didactisch materiaal aangeschaft wordt.

DE PRINS Ik concretiseer even, een cursus kost tien euro en 200 studenten dienen die aan te schaffen. Reken maar uit, dat levert hem uiteindelijk 200 euro op. Als hij er voor kiest dat bedrag zelf te houden dan gaat er nog eens de helft belasting af. Er schiet dus niet al te veel meer over. Je moet het uiteindelijk maar als een min of meer symbolisch bedrag beschouwen. Ook maar normaal dat een professor iets toegestoken krijgt gezien de inspanning die het kost.

Even recapituleren. Op 29 januari werd een vergadering belegd tussen de vertegenwoordigers van de faculteit Taal- en Letterkunde. Zij formuleerden enkele concrete eisen gestoeld op veelvuldige klachten van studenten. Het duurde simpelweg te lang voor diverse Acco-cursussen in de boekhandel verschenen en de prijs van som-

mige cursussen swingde de pan uit. Dat zijn ernstige aantijgingen tegen een bedrijf dat zich beroept op het solidariteitsprincipe en het sociale met economische tracht te verzoenen.

Er zijn problemen gesignaleerd met de beschikbaarheid van verschillende cursussen.

BERREVOETS Het is moeilijk in te schatten hoeveel cursussen er beschikbaar moeten zijn aan het begin van het jaar, zeker door de hervorming van KaLi naar BaMa. Studenten hebben nu de kans een bevreedend vakkenpakket samen te stellen waar bijvoorbeeld zowel Oudgrieks als Duits in vervat zit. Ga daar maar eens op inspelen. Door een verbeterde communicatie met de administratie hopen we dit probleem, voor zover mogelijk, toch op te kunnen lossen.

DE PRINS Dan spreken we alleen nog maar over de cursussen, bij handboeken kan het veel complexer liggen. Voor een Amerikaanse uitgever ben je maar een kleine garnaal op wereldniveau. België is qua afzetmarkt op zijn zachtst gezegd niet onmetelijk groot. Dat maakt dat het lang kan duren vooraleer bijbestellingen hier geraken.

Een ander punt van kritiek zijn hoge en schommelende prijzen.

BERREVOETS Wij staan altijd open voor kritiek van studenten. Volgend academiejaar gaan we proberen dat bladprijs nog wat omlaag te krijgen. Voor handboeken ligt het echter niet zo eenvoudig. Daar is het volledig afhankelijk van de prijs die de uitgever vraagt en de korting die hij toestaat.

DE PRINS Het is niet moeilijk ons het verwijt te maken dat we te hoge prijzen

hanteren. Loop een aantal willekeurige boekhandels binnen en je zal er altijd wel een vinden waar de prijs voor een bepaald boek vijf of tien eurocentjes lager ligt. Goedkoop is echt een relatief begrip. Bij ons krijg je er nog context en visie bovenop.

BERREVOETS De evolutie in de grafische sector gebeurt in sneltreintempo, van loodzetterij tot een tijdperk waarin alles digitaal gebeurt, we moeten als bedrijf daarin meegaan. (mijmert weg) Toen ik student was werd je tenminste verondersteld alles te noteren. Toen kon je een kopie van je nota's nemen door een calqueerpapier onder je blad te leggen. Eén groot voordeel was dat de stof minder groot was doordat we alles enkel maar konden noteren.

Elk examen meters cursussen moeten blokken is dus de schuld van de uitge-

versbranche?

BERREVOETS De grafische sector is misschien sneller geëvolueerd dan het leervermogen van de gemiddelde student. Ik denk dat je de uitvinder van de computer trouwens ook het een en ander kwalijk mag nemen.

Hoewel Acco zich dus niet op alle fronten vrij kan pleiten, wordt er wel verandering beloofd waar nodig. Dan rest er enkel nog de conclusie dat feitelijk het mythische internet - redder van vele papers en andere taken - de belangrijkste dader is van een vermeerderde studielast. Laat die collectieve cursusoverbrandingen dus toch maar achterwege.

Voor u bekeken

Post-Oscars-seizoen, en waarom die keuzes onbegrijpelijk zijn.

Filmrecensies

Jef Van Hoofstat

Brokeback Mountain

Drie Oscars voor dé topfavoriet onlangs in L.A., maar geklopt in de categorie 'Beste Film' door *Crash*. Wat een opschudding! En terecht, als u het ons vraagt. *Crash* is en blijft een degelijke film, maar leunde teveel op kunstgrepen om het verhaal draaiende te houden. *Brokeback Mountain* daarentegen is de eerste film die erin slaagt uw dienaar te ontroeren sinds... altijd, eigenlijk. Het zit zo: filmliefhebbers meten zichzelf graag een air van voorzienigheid en cynisme aan: "Ach, die plotwending zag ik al van kilometers aankomen, dat einde was enorm clichématig", enzovoort. U kent er ongetwijfeld ook zo één in uw vriendenkring. Geen van hen zal dat (oprecht) durven zeggen na het zien van hét romantische meesterwerk van het jaar (en misschien het decennium). *Brokeback* gaat - zoals u en het hele niet-comateuze deel van de mensheid ondertussen al weten - over twee homoseksuele cowboys. Tot zover het gedeelte van de plot dat met woorden te vatten is. Gelieve u voor de rest van deze geestesveranderende ervaring

te melden in de dichtstbijzijnde bioscoop. Toch wil ik (voor het nageslacht) nog een poging wagen om u te vertellen waarom u dit moet gezien hebben. Ang Lee maakt er namelijk een uiterst poëtisch en ontroerend liefdesverhaal van, zonder te veel energie te verspillen aan al te duidelijke politieke boodschappen. Vergeet dus even de homofobe angsten die zich sinds kort van de wereld lijken meester te maken, en kijk onbevengend naar een liefdesverhaal zonder voorgaande. De twee hoofdrollen zijn weggelegd voor tieneridool Heath Ledger en *Jarhead* Jake Gyllenhaal. De twee coming men van Hollywood bewijzen hier hun dramatische waarde, er wordt zowaar meer gezegd als er gezwegen wordt. Vooral Ledger toont dat hij meer kan dan tot nu toe van hem verwacht werd. Hoe hij zijn gezicht zolang in de juiste zwijgzame plooi wist te houden is mij een raadsel, en hoelang hij daarna heeft moeten oefenen om het terug normaal te kunnen bewegen, ik wil het zelfs niet weten. Wat ik wel wil weten is dat *Brokeback Mountain* enorm sterk de emotionele pijn blootlegt die een onmogelijke liefde veroorzaakt. Dat is en blijft de hoofdbetrachting van elke film: emoties losweken. Dan volgt de rest vanzelf.

Memoirs of a Geisha

Compleet tegenovergesteld aan het extreem emotionele *Brokeback Mountain* staat deze kille, plastieke vertolking van een beroemd boek van Arthur Golden. Het verhaal over een klein meisje dat door haar ouders wordt verkocht aan een geishahuis, haar opleiding en haar onmogelijke liefde was op zich enkel al waardevol omwille van de culturele achtergrond over het Japan van vóór de Tweede Wereldoorlog. En jammer genoeg verkoos de regisseur die stukken nog eens te knippen. Resultaat is een volledig emotioneel afhandeling van gebeurtenissen die - mits wat diepgang - een interessant verhaal hadden kunnen opleveren. En dan nog drie Oscars, evenveel als *Brokeback Mountain*! Voor technische categorieën, de enige waarde van deze film. Conclusie kan enkel zijn dat de regisseur foute keuze na foute keuze heeft gemaakt: van de foute aanpassingen aan het originele verhaal over de Chinese acteurs tot het semi-Engels dat uitgekraaid wordt, niemand was meer volhardend in de boosheid sinds den Dolf in '39 zei: "Tiens, daar in Polen, valt daar niks te rapen?".

Syriana

Om het Oscarverhaal compleet te maken: allrounder George Clooney (drie nominaties voor twee films) kreeg een beloning voor zijn bijrol in *Syriana* - vooral als compensatie voor het voorspelbare verlies in de andere categorieën. Enigszins onterecht, want ondanks de duidelijke politieke ambities valt het te betwijfelen of deze film de tand des tijds zal doorstaan. De plot is wanstaltig ingewikkeld en de boodschap verwatert door de vele kunstgrepen die nodig zijn om het verhaal boven water te houden. Daar veranderen de vele opofferingen die Clooney zich getrooste niets aan. De man kwam dertig kilo aan en liet een baard staan waar een ooievaar een nest in zou kunnen bouwen, maar nooit voelde ondergetekende de dreiging die in een politieke thriller zou moeten aanwezig zijn. Jammer, want *Syriana* is zeker een film met enorm veel potentieel, maar van degelijke uitwerking is geen sprake. Clooney stond dit jaar garant voor een grote filmproductie, maar dat er misschien wel wat sprake van overhaasting was, wordt perfect geïllustreerd in deze film.

Aware-of-Hairnessweek

De Awarenessweek op de UA

Het moet geleden zijn van de tijd toen ik de baard in de keel kreeg, dat ik me nog zo 'aware' was van mijn harige zelve. De Awarenessweek heeft zijn naam dan ook niet gestolen aangezien ik een ganse week met de haren overeind door de Stadscampus heb gedood -een fenomeen dat voorkomt bij de ervaring van een acute emotionele aanval. Via deze weg wil ik dan ook alvast de organisatoren van de Awarenessweek bedanken voor de extra diepgang die middels deze 5-daagse extase in mijn oppervlakkig bestaan werd gepompt. Oprecht bedankt!

U vraagt zich misschien af, beste lezer, naar welke week de schrijver van dit opiniestuk eigenlijk refereert; en 'k begrijp gerust de paniecreactie in de ogen bij de gedachte dat uw skivakantie wat teveel zou uitgelopen zijn en u iets unieks gemist heeft. Wel, zelfde lezer, u hebt wel degelijk iets unieks gemist en sta me toe -geheel tegen de visie van deze week in- om daar nog zo'n kleine 500 woorden aan te verspillen.

Niet zozeer het thema "Ecologische Schuld en Verspilling" waarrond deze week draaide, maar wel de invulling ervan getuigde van een nooit eerder geziene creativiteit. Het begon allemaal op maandag 6 maart met de inkleding van de Agora en de R-Blok die -en ik citeer de Unifacpost van dinsdag 28 februari- "je aan het denken zet": wat we zagen was? Niks! Op enkele lad-

Op enkele ladders die de technische dienst had laten staan, stond er? Niks! Schitterend, want 'niks' kan je moeilijk verspilling noemen, niet?

ders die de technische dienst had laten staan, stond er? Niks! Schitterend, want 'niks' kan je moeilijk verspilling noemen, niet? Hetzelfde gold voor de quiz, de aangekondigde documentaire over de opwarming van onze aarde en de petitie waarover nog wel inhoudelijk zou gecommuniceerd worden: al deze activiteiten werden vanwege hun verspilzuchtige eigenschappen aan respectievelijk tijd, energie en papier, vakkundig geëlimineerd. Ik zeg 'vakkundig' want er hing zelfs geen verspillend papiertje op de desbetreffende locatie om de afschaffing mee te delen; en ik mezelf maar een bewustzijn kloppen op de deur van Prinsstraat 32 al-

waar die documentaire zou worden vertoond. Ook op de USOS-website was geen spoor van een mededeling ter annulatie te bespeuren, laat staan überhaupt de aankondiging van de geprogrammeerde AW-activiteiten. Letterlijk ongezien, want er was ook echt niks te zien. Fantastisch!

Jammer echter dat er deze week ook enkele pragmatische keuzes moesten genomen worden: om dit alles -niets dus- te kunnen financieren, moest er namelijk wel wat geld in het laatje komen. Vandaar dat het (h)eerlijke ontbijt en de TD wel plaatsvonden. Ondanks deze praktische noodzaak kon de uitwerking ervan -mijns bescheiden inziens- toch iets dichterbij aanleunen bij het gekozen thema. Moest de verpakking van kaas en melk nu per se besmeurd worden met slogans als "van verwerende koeien", vooral omdat die geschreven waren met milieuvriendelijke viltstift? Kon men de BlueLagoon-TD niet laten samenvallen met andere TD's, zo-

dat identiek hetzelfde spektakel slechts 1 keer per week moest worden georganiseerd en dit harig monster ook slechts 1 keer per week uit zijn nachtelijk hol moest komen. Dat zou hem heel wat geld en katers bespaard hebben. Daarnaast hadden misschien wisselbekers niet misstaan op deze thema-avond; zeker wanneer zustercampussen het gebruik ervan op TD's reeds enkele jaren terug algemeen en structureel hebben geïntroduceerd. Maar dan zou iemand het logge logboek van Unifac eens moeten herschrijven, wat dan weer verspilling aan papier en inkt met zich zou meebrengen.

Deze kleine randbemerkingen doen echter in het geheel geen afbreuk aan de prestaties van het ganse Awarenessweek-team. Nogmaals gefeliciteerd met het welslagen van dit opmerkelijk initiatief! Rest mij finaal nog te waarschuwen voor hoogmoed: volgend jaar wordt onvermijdelijk het jaar van de terugval, dus begin alvast vandaag met de voorbereiding van de Awarenessweek 2007.

De Awarenessweek had dit jaar plaats van 6 tot 9 maart.

Het Leuven zoals het is: KUL

Tekst: Kirsten Cornelissen

Foto's: Rudina Coraj

“Onze universiteit is veel moeilijker dan die van Antwerpen, dat weet het kleinste kind.” Een Leuvense studente staart me met gifgroene ogen aan. Uit haar mond klettert een hagelvlaag van holle vooroordelen. Zulk geraaskal kan je lachend wegwimpelen, herkauwen, terugkaatsen. Of je schrijft er een artikel over. Om zelf niet in onzinnige prietpraat te vervallen, zet ik koers naar deze “enige echte studentenstad” aan de Dijle, in de hoop de waarheid te achterhalen. Het wordt een vogelvlucht langs fakbars, fiere kotbewoners, aula’s en Alma’s. Dit alles met één nobel doel voor ogen: de gekrenkte eer van Antwerpen herstellen.

Toegegeven, het station van Leuven blinkt aanlokkelijk onder een mild grijze hemel. Al snel borrelt echter een geut heimwee naar boven en mis ik de Antwerpse dieren die me dagelijks vanuit hun kooi groeten. Eenmaal de winkelszakjes in het vizier, snellen mijn kooplustige benen naar de Bondgenotenlaan. Met nieuwe, stoute schoenen aan vraag ik een student me wegwijs te maken naar de universitaire bibliotheek. Zijn piekhaar kijkt verrast op me neer. Of ik hét Ladeuzeplein niet ken, ofwa? Ik zou wil-

len sneren dat Antwerpen pas een wereldstad is, dat Leuven maar één straat op het Monopoly-bord heeft staan en dat ik, hoewel buitenstaander en vrouw, me best kan oriënteren in dit omhooggevalen provinciestedje. Zonder zijn hulp bereik ik hét plein en dé bib. Wat ik daar zie, valt met geen pen te beschrijven, ook niet als deze een UA-logo heeft, geheel volgens de nieuwe huisstijl. Bustes van prominente figuren, naar geschiedenis ruikende boeken, Middeleeuwse wenteltrappen, rondtollende wereldbollen; de hele kosmos kijkt een beetje mee naar het handjevol lezers op de zandkleurige banken. Een Leuvense studente vertelt me met pretoogjes dat deze zaal zich tijdens de blok ontpopt tot een waar liefdesnest. Eerste geniepige wenken en knipoogjes, deze praktijken kent de Antwerpse bib ook. Nu is het ernstig stil. Zelfs het opgefokte gekir van de marktkramers buiten botst tegen een dove, imposante muur.

Om de benijdenswaardige pracht van dit culturele pareltje te verteren, begeef ik me naar Alma 2, het net vernieuwde studentenrestaurant. Met zijn rode wanden en lampen en metaalachtige toonbanken oogt deze eetplek bijzonder fris. Mijn spijsverteringsstelsel pruttelt echter tegen. Waar je je wel op kan verlekken, zijn Alma’s blitse concerten en verjaardagsfeestjes, met gourmet, BBQ of dessertbuffet. Dat alles in Leuven op de student is gericht, blijkt ook uit de vereniging VELO, waar je een goedkope fiets kan huren. Bovendien hoeven studenten niet te betalen voor het lokaal openbaar

vervoer. Een UA-minnende ziel zou nu opperen dat dit normaal is voor een stad met ruim 30 000 studenten en dat dit aantal ook enkele nadelen inhoudt. Meer dan in Antwerpen wordt het feestgedruis in Leuven streng bewaakt door de politie. De huidige politieke aanpak maakt van Leuven een “truttige stad, waar één centimeter te schuin lopen bestraft wordt”, aldus een redactielid van het Leuvense studentenblad Veto. Antwerpen bruist ook zonder haar 10 000 studenten. Ze swingt haar bezoekers van kroeg naar kater, van pint naar pot, elk weekend weer.

Antwerpen heeft geen rockfestival nodig om toeristen te lokken. Bij het betreden

van de Oude Markt, voel ik weer die plakkerige massa met haar stouwende en stampende ledematen. Ze liet me werkelijk al elke uithoek van dit marktplein zien, dus besluit ik me aan het serieuze deel van mijn missie te wijden. Gedreven ga ik op zoek naar andere redenen van de verbeterde Leuven-liefde. Steeds weer wijzen studenten me op het knusse kotleven in hun stad. “In Antwerpen en Gent wordt er meer gependeld. Hier kunnen de meesten ’s nachts blijven feesten en zo groeit er een sterkere band tussen medestudenten.” Dit fiere gekraai klinkt verleidelijk oprecht, maar de cijfers zien er minder fraai uit. De laatste jaren zit het kotleven in een dalletje. Het percentage

kotstudenten, dat een decennium geleden nog 75% bedroeg, reikt niet verder meer dan 64%. Voor UA is dit zo'n 27%. Sommige conservatieve jongeren voelen zich aangetrokken tot de stad door haar vaste waarden, haar lange traditie als studentenoord. De KULeuven bestaat sinds 1492 en is de oudste universiteit van de Lage Landen. Tegenwoordig ziet oude eik Leuven het alternatiever, linkser en hipper imago van haar Gentse concurrente met lede ogen aan. Een beledigde studente wrijft me dan weer onder de neus dat Leuven het beste universitair onderwijs heeft. Voor objectieve cijfergegevens heb ik echter wel een neus, juffer. Het gemiddelde slaagpercentage in eerste Bachelor (voor generatiestudenten) schommelt rond 44% in Antwerpen en ligt níet hoger dan dat van KULeuven, integendeel.

Soms zegt een steen meer dan een redactrice en haar procentjes. Niet enkel jongeren steken lofredes af over hun geliefde stad, ook standbeelden spelen alle Leuvense troeven uit. "Fonske" weet wat studenten in hun hart dragen. Met boek en bier staat hij parmantig op zijn sokkel en doet voorbijgangers likkebaarden. Hij is het Manneke Pis van Leuven, dat wordt aangekleed en alle toeristen, met hun droge snakkende tong, naar Stella Artois leidt. Even verderop zit de "Kotmadam" op een bankje. Ze reikt me haar zware zwarte arm aan om me te strikken in haar spinrag van kotlevens. Vaak zegt een steen echter niets. Hoog boven het inmiddels gekende Ladeuzeplein wappert een geelgroene kever, doorspiest met een naald. Het "kunstwerk" werd door de KULeuven aan de stad geschonken bij de vijfhonderdste verjaardag van de universiteit. Het dier zou net zo goed

tot mijn lego-collectie kunnen behoren, ware het niet dat cultuurpaus Jan Fabre het brein was achter dit onmiskenbare kúnstwerk. Grote namen wikkelen alles in mooi inpakpapier. Ik drink, feest, mis menige les, en ben studente in Leuven. Bij dat laatste gaat bomma's wenkbrauw bewonderend de hoogte in, vergetend wat eerder in het rijtje kwam. Leuven omkranst me met haar torenhoge trots. Aan de wanden van het stadhuis prijken levensgrote foto's van bruingetinte studenten. Ze schampert, laat haar pronkerige blik over deze miezerige Antwerpse studente dwalen. Dan haalt ze cijfers boven. Leuven heeft ongeveer 3300 buitenlandse studenten. Deel dit aantal door vier. Sluit uw ogen. Het getal achter uw wimpers geldt voor Antwerpen. Ik sluit mijn oren. Procentjes zeggen (nu) toch niet veel.

Nog steeds niet overtuigd van de Leuvense meerwaarde, zoekt mijn keurende blik enkele aula's op. Het Talengebouw -net een kerncentrale in de jungle- toont me haar lange smalle gangen en katholieke WC's, zonder condoomautomaat. De grootste aula in Leuven, Pieter De Somer genaamd, is andere koek. Studenten Sociologie en andere geluक्सvogels kunnen hier wegzakken in wijnrode zitjes, tussen ellenlange rijen. Van de 61 academische opleidingen in Leuven tellen Psychologie, Pedagogische Wetenschappen, Rechten en Criminologie de meeste studenten. In Antwerpen zijn Rechten, Sociologie, TEW en Geneeskunde de trekpleisters.

In het laatste refrein van hun lofzang bestoefen jongeren de kloeke kuiten van hun universitaire alpinistenclub, die zelfs in barre winters Ardense (!) rotsen trotseren. Hun stem gaat climaxgewijs de hoogte in bij het vermelden van ex-

studenten als Mercator, Vesalius en Erasmus. De eindnoten bejubelen ten slotte de campagne tegen kauwgom op Leuvense grond, alsook het interfacultair toneel op de campus. Ondanks deze redevoering heb ik, kritische UA-studente, honger naar meer. Mijn gastvrouw schotelt me een waaier van feestjes voor en een bord heerlijke pasta. Enkele schemerwolven verder zwalpen beiaardklepels heen en weer. In het vermaarde STUKcafé klink ik, temidden van Leuvense liefhebbers, op mijn nieuwe ervaringen en stiekem ook op heel Antwerpen. Druppels later waag ik me aan een nachtje fakbarren bij de Letteren, met als excuus de drankprijzen te vergelijken. Mijn harem Leuvense knapen vertrouwt me toe dat de inkom hier normaal goedkoper is dan voor Antwerpse feestjes. Om een vierkante meter fakbar in te palmen moet je inderdaad

niets betalen, maar uiteindelijk is zo'n bar ook niet meer dan een eenvoudig café.

Het is vrijdag. Koffers rollen weg als Leuvense r'en en laten een troosteloze leemte achter. Om afscheidstranen te voorkomen, besluit ik het spel hard te spelen. De ramptoerist in me teert op Leuven's zwakste punt: de nachtelijke geluidshinder. Met een arendsoog zoek ik verbitterde oudjes op. "Soms is het zwaar. Dan krijgt ge geen oog dicht. Weet ge dat de studenten 's nachts hun vuil goed buiten hangen en dat de wasdraad tot den andere kant van 't straat reikt?", waarop een luistervink inpikt: "Allez, waar gaan we naartoe? Laat ze toch student zijn, laat ze toch leven" en bevestiging zoekend, kijkt ze mijn jeugdige ogen in. Ik knik, en ga feesten. Maar dan wel in Antwerpen.

Lezersbrief

Reactie op artikel 'AIO op de UA. Werk in uitvoering' in dwars 30

Beste studenten,

Sta me toe te reageren op het recente artikel 'AIO op de UA, werk in uitvoering.' (dwars, februari 2006). Ik wil me graag even voorstellen: sinds 1 januari 2006 trek ik als nieuwe voorzitter van de Onderwijscommissie (OWC) samen met een nieuw enthousiast kernteam van docenten en medewerkers de 'kar van de AIO'. Ik heb begrepen uit dit artikel dat sommige reizigers deze kar wat oud en versleten vinden, dat het voor hen niet altijd duidelijk is waarom de 'kar' sommige wegen inslaat (en andere niet) en dat ze soms zelfs in rondjes draait. De kar is blijkbaar toe aan een grondige opknapping en de weg naar het beroep 'leraar' moet beter uitgestippeld worden.

Welnu, het nieuwe bureau van de OWC heeft de gereedschapskist en de landkaart alvast bovengedaald. We zijn volop bezig met het ontwerpen van een nieuw AIO curriculum. We geven ons tot december 2006 de tijd om dit grondig en goed te doen. Momenteel zitten we in de 'ontwerpfase' en verzamelen we gegevens over tekorten in het huidige curriculum en verwachtingen ten aanzien van het nieuwe. We beschikken reeds over het verslag van de gesprekken met studenten waarnaar in het artikel verwezen wordt (dat is er wel degelijk). In februari hebben de docenten en praktijkassistenten van alle modules sterke en

zwakke punten van de huidige AIO opgelijst. In april beleggen we een vergadering met vakmentoren en directies uit de secundaire scholen die mee instaan voor de stagebegeleiding van onze studenten. In mei nemen we een enquête af bij alle studenten die nu de AIO volgen én de alumni. Op die manier verkrijgen we een duidelijk en gedifferentieerd beeld van de huidige AIO en kunnen we de opleiding reeds volgend academiejaar gericht remediëren en grondiger hervormen in het nieuwe programma.

Het nieuwe programma wordt vanaf academiejaar 2007-2008 ingericht, wanneer de 'specifieke' lerarenopleiding van start gaat. Want - zoals te weinig uit het artikel blijkt - worden de belangrijke wijzigingen waarnaar Prof. Van Petegem verwijst, decretaal - dus door de overheid - bepaald (bv. de uitbreiding van het curriculum en het feit dat de lerarenopleiding hierdoor moeilijk combineerbaar is met een masteropleiding). Wie hierover meer wil weten, verwijs ik naar de folder over de lerarenopleiding 'nieuwe stijl' (verkrijgbaar op het studentensecretariaat AIO of via ailo@ua.ac.be).

Laten we samen van de AIO-kar een stevig voertuig maken dat een interessante reisweg volgt?

Prof. Elke Struyf Voorzitter OWC AIO

Advertentie

Met Z. Andere Zinnen

19 MEI 2006
LITERAIRE AVOND
ccBERCHEM

INTERNATIONAAL
LITERAIR FORUM
VOOR NEDERLANDSTALIGE
JONGEREN

Stijn Vranken
Eva Cox
Marc Reugebrink
5 jonge literaire talenten

Andrew Claes
(sax & soundscapes)

Reservatie: ccBerchem - +32 (0)3 286 88 25 - 2 € - aanvang: 20.00

www.metanderezinnen.com
maz@metanderezinnen.com

met de steun van Universiteit Antwerpen, Antwerpen Boekenstad, ccBerchem en dwars

Licht, boekrollen en stilte

een synagoge in Antwerpen

Tekst: Kirsten Cornelissen

Foto's centerfold: Rudina Coraj

Je zou er zó voorbij lopen, je netvlies klevend aan het fonkelende uitstalraam van een juwelier. En toch word je geruisloos naar deze plek gezogen: door lange lokken en zwarte hoeden, een koosjere maaltijd, kokertjes met een Thoravers, her en der aan winkelwanden. De Portugese synagoge in de Hoveniersstraat, hartje diamantwijk, staat bescheiden te lonken. Onder de vleugels van een gids trippel ik nieuwsgierig door de oude deur naar binnen. Een golf geroezemoes tuimelt de gebedsplaats in. En dan is alles stil.

Even slaan mijn wimpers vinnig op en neer, een tikje verrast door het licht en de intieme sfeer. En een oogopslag later door de stoelen, elk voorzien van een eigen naam. Hier komen joden bidden, in goudomrande boeken studeren, nieuwsgierig uitwisselen. Nu zijn alle plaatsen echter leeg. Alleen ik nestel me in een serene rust en kijk naar de centrale tafel op het verhoogde -Biema genaamd- waar 's ochtends zeven sprekers en de rabbijn voorlezen uit de Thora. Aan de oostkant, in de richting van Jeruzalem, bevindt zich

een kast met Thorarollen. Het licht, de tribune en de Heilige Kast zijn de basiseigenschappen van elke synagoge. In 1871 werd in Aarlen de eerste Belgische synagoge opgetrokken. Antwerpen telt er vier en heeft bovendien nog een twintigtal ge-

bedshuizen, enkel toegankelijk voor een klein kransje joodse gelovigen. De ruim 15 000 Antwerpse joden zijn allemaal orthodox, al dan niet praktiserend. In Brussel wonen ook liberale joden, met sinds kort een vrouwelijke rabbijn.

Maar in deze synagoge viert de mannenwereld hoogtij. Op het balkon staat een dunne sliert stoelen waar, in gouden plaatjes, vrouwennamen prijken. Vijftig zitjes, niet meer. Door hun vele huishoudelijke taken worden vrouwen vrijgesteld van de orthodoxe dienst. Vanaf het huwelijk bedekt een joodse vrouw het haar, behalve voor haar man als teken van intimiteit. Ook mannen zetten in de synagoge een hoofddekseel op. Tijdens de Middeleeuwen droegen alle joden verplicht een hoed, die diende als herkenningmiddel. Nu staan keppeltjes sym-

bool voor nederigheid tegenover God. In de synagoge vormen ze een kleurig deken van samenhorige zielen. Hoe zwarter het keppeltje, hoe praktischer zijn eigenaar. Ultra-orthodoxe joden dragen ook buiten de dienst een hoed. Het zijn

die gelovigen met hun zwarte gewaden, sierlijke pijpenkrullen, van wie stiekem wordt gezegd dat ze veel geld hebben. Al is dit laatste weer een staaltje van antisemitisch gedachtegoed.

Beetje bij beetje krijgt alles vorm. Joden stromen, in dichte drommen, verbeelding en synagoge binnen. Ik zie hoe een mozaïek van keppels zich naar het Eeuwige Licht in de Godslamp draait, hoe de vier hoekkwasten van gebedsmantels zachtjes heen en weer wiegen. Deze franjes herinneren de gelovige aan de 613 wetten in de Thora. De witte gebedsmantel met zijn hemelsblauwe strepen wordt, na het overlijden van een jood, begraven in de lijkwade. Men wikkelt de dode in de mantel en snijdt de hoekkwasten door, want eenmaal overleden gelden de gedragsregels niet meer. Nog steeds

in gedachten verzonken, hoor ik hoe de rabbijn een perkamenten rol openvouwt en van rechts naar links begint te lezen. Zijn wijze kijkers dwalen over een tekst met kleine wervelende letters, met scandeeraccenten, zonder klinkers. Op basis van de medeklinkers en de context vindt hij het juiste woord. Voor kinderen is het dan ook een hele opgave om zo'n tekst te begrijpen. In sommige ultra-orthodoxe gezinnen leert een peuter van drie al lezen, maar meestal gebeurt dat pas rond vijf jaar.

Net nu ik me hier helemaal thuis begin te voelen, stukt het verhaal van mijn gids. Een ondergaande zon kleurt de vensters in het dak een beetje donkerder. Nog even en dan komen de eerste gelovigen voor de dienst. Buiten zie ik plots de gedenkplaat. "Op 20 februari 1981 ontplofte hier een bomauto." Drie doden, twintig gewonden, hele gebouwen ingestort. Een kille werkelijkheid suist langs me heen, vol scherpe vooroordelen, mensen die denken dat joden vreemdelingen zijn, die staat en geloof vermengen, die niet weten hoe innig de joodse gemeenschap verbonden is met de geschiedenis van Antwerpen. Sinds de twaalfde eeuw al bepalen joden het straatbeeld en verrijken ze onze stad met hun kennis en wijsheid. Ze hebben andere feestdagen, andere geloofsboeken, ander eten. Voor het overige echter voelt een jood zich

de Leeuwenkuil

Tekst: Ciska Hoet en Michiel Verbist

Interview met Vlaams Belang jongere

In de aanloop naar de gemeenteraadsverkiezingen van 2006 legt dwars jonge politici op de rooster. Wij gaan op zoek naar hun drijfveren en ambities, we willen weten wat hen voor hun partij doet kiezen. Wat betekent het vandaag om jong te zijn in de politiek? Deze maand spraken we met een informaticastudent van de Karel de Grote-Hogeschool: Kristof de Bock (19) van het Vlaams Belang.

Waarom heb je voor het Vlaams Belang gekozen?

KRISTOF DE BOCK Rond mijn vijftiende kwam ik via mijn vriendenkring in contact met het Vlaams nationalistisch gedachtegoed. Ik ben mij erin gaan verdiepen en kwam zo al snel bij het VB uit. Dat was en is de enige echte Vlaamse partij. De VU (die ondertussen opgesplitst is in N-VA en Spirit) was te klein, te rommelig en te federalistisch. Ik wil dat Vlaanderen onafhankelijk wordt. Er zijn allerlei redenen om België te laten barsten. Denk maar aan de geldtransfers naar Wallonië. Er is ook het feit dat we twee verschillende volkeren zijn. Als we Brussel een tweetalig statuut geven, zullen Franstalige Brusselaars die ra-

tioneel nadenken trouwens zeker voor Vlaanderen kiezen. Op economisch vlak lijkt dit me evident en ook cultureel gezien heeft Brussel weinig met Wallonië te maken.

In tegenstelling tot de andere jongeren die we in De Leeuwenkuil hebben geïnterviewd, bleken de jonge VB-ers niet happig voor een interview. Is dat niet in contradictie met het engagement dat jullie binnen de partij aangaan?

DE BOCK Het is niet vanzelfsprekend er openlijk voor uit te komen dat je lid bent van de partij. Mensen stemmen wel voor ons maar komen er niet altijd graag voor uit. We hebben het ook moeilijk om mandatarissen te vinden om op de lijsten te staan. Ze zijn bang voor hun werk en zeker studenten willen niet dat hun docenten het weten. Je wordt nog steeds scheef aangekeken als je rechtse overtuigingen hebt. Eens we aan de macht zijn, zal dat gemakkelijker worden, we worden nu te veel gediaboliseerd. Ik hoop dat iedereen er binnenkort openlijk trots op kan zijn.

Wat is je huidige functie binnen de partij?

DE BOCK Ik heb in Berchem een bestuursfunctie, ik schrijf teksten over de lokale politiek en zorg voor het webbeheer. In Antwerpen zelf ben ik secretaris van VB-Jongeren. Bij de volgende verkiezingen zal ik op de districtslijst

staan in Berchem. Wat de toekomst betreft zullen we wel zien. Als ik de kans krijg om in de politiek te gaan na mijn studie, zal ik dat uiteraard doen. Mijn studie combineren met politiek zorgt voor een druk leven. Ik moet regelmatig naar vergaderingen en we organiseren allerlei activiteiten. We richten debatten in, film- en vormingsavonden en we nodigen sprekers uit. Binnenkort komt Anke Vandermeersch bijvoorbeeld praten over de vrouw in de politiek en worden we geïnformeerd over de rechten en de plichten van de militant, over wat er wel en niet kan tijdens de verkiezingen.

Naast Karim Van Overmeiren bewonder je Filip Dewinter. Nochtans is hij geen onbeschreven blad. In zijn jeugd is hij actief geweest bij het NSV, een extreem rechtse organisatie die het geweld niet schuwt.

DE BOCK Dat is al erg lang geleden. Je moet dat ook in zijn tijd en context zien. Als je jong bent, ben je sowieso wat radicaler en ook de tijden zijn veranderd.

Nochtans geldt dat blijkbaar niet voor iedereen. Jouw ondervoorzitter Tanguy Veys is eind jaren negentig -niet zo heel lang geleden dus- veroordeeld omdat hij een linkse student had geslagen.

DE BOCK Daar ben ik niet van op de hoogte.

In elk geval herbergt jullie partij een

aantal mensen met zeer extreme standpunten. Denk maar aan Luc Vermeulen van Voorpost of Roeland Raes die enkele jaren geleden de Holocaust minimaliseerde op de Nederlandse televisie. Niet alleen moet dit tot interne tegenstellingen leiden, het is ook een van de redenen voor andere politieke partijen om samenwerking met het Vlaams Belang uit te sluiten.

DE BOCK Ten eerste voelen die mensen zich -ondanks hun soms wat radicale meningen- zeker op hun plaats binnen onze partij. Er is absoluut geen sprake van een conflict tussen gematigd en extreem. Ten tweede denk ik dat het feit dat andere partijen niet met ons willen samenwerken heel andere redenen heeft. Links wil in Vlaanderen gewoon aan de macht blijven. Wij hebben helemaal niet zo'n extreme standpunten. Onze visie op migratie ligt in het verlengde van het Vlaams nationalisme. We willen een degelijk migratiebeleid en een onafhankelijk Vlaanderen. Is dat nu zo extreem? Onze programmapunten hebben duidelijk succes bij de bevolking. Mensen kunnen zich erin terugvinden.

Noem eens een aantal punten die je op lokaal vlak zou willen realiseren.

DE BOCK In Berchem is het groene park 'Brilschans' helemaal aan het verloederen. Mensen die daar elke dag voorbijkomen ergeren zich er enorm aan. We zitten er ook met een parkeerprobleem.

Het is belangrijk dat de buurten er mooi en proper blijven. Dat zijn kleine punten maar de bewoners zijn er wel mee bezig. In Antwerpen zelf moet de overlast aangepakt worden. Zaken als sluikstort maar ook illegalen leveren problemen op. We willen er terug een nette en leef-

bare havenstad van maken.

Iedereen wil een aangename stad. De visies over de manier waarop je dit bereikt lopen weliswaar uiteen. Hoe denk je de problemen concreet aan te pakken?

DE BOCK Iemand als Erwin Pairen van Groen! zei onlang nog dat hij aan sluikstorten niks kan doen. Met zo'n attitude kom je er natuurlijk niet. Er moet meer blauw op straat. De politie is veel te veel met paperassen bezig, ze zitten vooral achter hun PC en dat is verkeerd. Momenteel zie je de lege combi's voor de deur van het politiebureau staan, dat kan toch niet? Er moet meer contact met de bevolking zijn. We moeten terug naar een soort dorpsagent. Veel mensen melden kleine diefstallen niet omdat de afstand met de politie zo groot is.

In het Amerikaanse blad 'Jewish Week' noemde Filip Dewinter jullie partij islamofob. Hoe sta jij daar tegenover?

DE BOCK We zijn niet xenofob maar er is inderdaad sprake van een zekere angst voor de Islam. Die religie is niet compatibel met de democratie, noch met de Europese en Vlaamse waarden. Verhofstadt heeft dit trouwens zelf nog gezegd in zijn burgermanifesten maar toen kraaide er geen haan naar. We moeten uitgaan van een scheiding tussen kerk en staat, van gelijkheid tussen man en vrouw. Binnen de katholieke kerk is dit bijvoorbeeld een minder groot probleem. Voor alle duidelijkheid: ik ben het er niet mee eens dat vrouwen geen priester mogen worden maar je kan het katholieke geloof en de Kerk bij ons apart van elkaar zien. Dat kan van de Islam niet gezegd worden. De multiculturele samenleving heeft trouwens nooit gewerkt. Er ontstaan altijd conflicten, kijk maar naar de buurten waar veel allochtonen samenwonen. Iedereen ziet toch dat dat niet werkt?

Heb je oplossingen voor die probleembuurten?

DE BOCK Het kan niet altijd van één kant komen. De grote meerderheid wil zich niet integreren. Kijk maar naar de betoging op de Groenplaats naar aanleiding van de 'Mohammedcartoons'. Als je erbij wil horen, moet je je eigen cultuur achter je laten. De Islam moeten ze ook voor een deel laten vallen, zeker als levenswijze. Als godsdienst moet het nog wel kunnen. Imams die haat prediken zijn ook not done, die moeten worden uitgewezen. Enfin, ze moeten zich verbinden met de Vlaamse gemeenschap. Ons standpunt hieromtrent is uiteindelijk duidelijk: aanpassen of terugkeren.

Allochtonen moeten volgens jou assimileren. Is dat ook zo voor de orthodoxe joden in Antwerpen?

DE BOCK Zij zijn een minderheid en zorgen niet voor overlast. We moeten hen dan ook niet als een gevaar zien maar in principe geldt dat voor iedereen, ja. Kijk, wij houden ons bezig met wat er bij de mensen leeft. Er bestaat een band tussen etniciteit en criminaliteit. Gerolf Annemans heeft er trouwens onlangs nog een boek met de titel 'Het Dwaze Taboe' over gepubliceerd. Uit de cijfers van de gevangenis in Antwerpen blijkt dat 38 procent van de gevangenen een andere nationaliteit heeft.

Hangen dergelijke cijfers dan niet samen met bijvoorbeeld sociale problemen en armoede?

DE BOCK De werkloosheid onder de allochtonen is toch niet de schuld van de hardwerkende Vlaming? Als je geen hoog diploma hebt, is het logisch dat je geen hoge functie kan bekleden. Je bent altijd zelf verantwoordelijk voor sociale achterstelling.

Aan tafel

Delphine De Pauw en Raïssa Mvuyekure

Studentvriendelijke eetgelegenheden onder de loep

Als kotstudent is het vaak niet eenvoudig om je budget te beheeren. Je krijgt een vast bedrag van thuis uit en daarmee moet je zien te overleven. De verleidingen zijn groot, de uitgaven ook, daarom worden er prioriteiten gesteld. Hierdoor komt de factor eten vaak onderaan de lijst te staan. Gevolg: een eenzijdig pastadiet. We zouden je natuurlijk naar de dichtstbijzijnde frituur kunnen sturen, maar we zochten naar beter.

Voor diegenen die op zoek zijn naar enige variatie, kan het studentenrestaurant 'ten Prinsenhove' misschien een alternatief bieden. Elke middag bieden zij naast de wekschotel van drie euro en de klassieke steak met frietjes, een uitgebalanceerd menu aan 2,70 euro. Bij het opstellen van de menu's wordt er zowel met carnivooren als met vegetariërs rekening gehouden. Bij elke warme schotel kan men bovendien kiezen uit aardappelen, rijst, puree en pasta, en dit à volonté! Indien je 's middags liever een koude maaltijd nuttigt, biedt ten Prinsenhove ook rauwkostschotels en broodjes aan. Er worden gratis sauzen ter beschikking gesteld om de maaltijden te verfijnen. Voor de grote eters en de levensgenieters worden er ook

allerlei desserts aangeboden, gaande van gezond fruit tot chocomousse en taart. Eten en drinken gaan onvermijdelijk gepaard met elkaar. Daarom wordt er gratis plat water ter beschikking gesteld, wie iets anders wenst kan dit verkrijgen aan zeer studentikoze prijzen. Het studentenrestaurant is zeer gemakkelijk te vinden en is herkenbaar aan de speciale blauwe borden die de inkom en de muren van het restaurant sieren. Studenten die toch krap bij kas zouden zitten kunnen zich eventueel bij het studentenrestaurant aanbieden als werkracht, want naast het voorzien van deftige maaltijden, zorgen zij ook voor een aantal studentenjobs. Het enige minpunt dat we kunnen bedenken zijn de openingsuren: spijtig dat we hier s'avonds niet terecht kunnen. Maar niet getreurd, hiervoor zijn we op zoek gegaan naar andere budgetvriendelijke plekjes...

In dit nostalgische eetcafé vlakbij de Stadscampus kan je de hele dag terecht voor een goedkope hap. De gemakkelijke ligging en de huiselijkheid trekken menig student en professor aan. Een mengelmoes van kunstenaars van de Academie, kapiteins van de Hoge Zeevaartschool en academici van de Universiteit komt hier voor een drankje of een heerlijke maaltijd. Adria, eigenares, ontvangt al zeventien jaar hartelijk de kotstudenten waarvan de kookkunsten te wensen overlaten. Het interieur van een bruin café maakt van 't Lastig Portret een volkse en sfeervolle ontmoetingsplaats. Op een groot krijt-

bord staan alle culinaire werken tentoongesteld. Gerechten die evengoed door je mama op grootmoeders wijze bereid worden passeren de revue. Voor 7,5 euro geniet je van een stevige dagschotel. Gegratineerde pasta met zalm, gemarineerde spare ribs of beuling met appelspijs zijn enkelen van de suggesties. Ook voor een doordeweekse spaghetti ben je aan het goede adres. Voor de vegetariërs is er een gevarieerd aanbod. Wie even de honger wil stillen met een verse dagsoep is slecht twee euro kwijt. Sinds november kan je er ook voor een grotere groep terecht. Op de eerste verdieping kan je gezellig met je medestudenten tafelen. Voorwaarde voor de democratische prijzen is dat je zelf ober speelt. Je bord en bestek ga je zelf van de toog halen. Hier voel je je letterlijk en figuurlijk onmiddellijk thuis.

In de gezellige straatjes rond het Conscienceplein treffen we La Cuisine. Dit is niet het nieuwe, hippe haute cuisine restaurant van Antwerpen maar het is er zeker niet minder gezellig om. Hier schuilt het grootste bewijs dat goedkoop niet ontegensprekelijk gelijk staat aan ongezond. La Cuisine is een leerwerkatelier van het TISO (Tewerkstellingsinitiatieven Stedelijk Onderwijs). TISO heeft als hoofddoel laaggeschoolde en moeilijk in het arbeidscircuit op te nemen jongeren te begeleiden in hun zoektocht naar een job. Dit gebeurt door het aanbieden van aangepaste opleidingen gecombineerd met betaalde

werkervaring en gespecialiseerde trajectbegeleiding buiten de normale schooltijd. Dit brugproject van de Vlaamse Overheid leert een aantal jongeren de kneepjes van het vak. Chefkoks in spe krijgen hier de kans om alvast te oefenen. Ze serveren elke dag een vers menu. Voor soep, een hoofdgerecht en een dessert betaal je slechts zeven euro. Hiervoor kan je nauwelijks zelf koken. Naast de dagschotel is er ook een vaste menukaart. Chilli con carne voor een luttel vier euro. Het duurste gerecht op de kaart is een zalmfilet met tagliatelle in witte wijnsaus en hiervoor tel je 5,21 euro neer. Een glaasje wijn erbij kost je één euro. Je kunt er elke weekdag behalve woensdag terecht. Van 12u tot 20u doorlopend. Smakelijk!

La Cuisine

St Pieter en Paulusstraat 7

2000 Antwerpen.

't Lastig Portret

Blindestraat 1

2000 Antwerpen

Studentenrestaurant 'ten Prinsenhove'

Koningstraat 8

2000 Antwerpen

SMS

Niels Govaerts

Donkere maanden met veel te weinig zonlicht zorgen ervoor dat de mensen nu al verlangend uitkijken naar de zomer. Desondanks zijn er meer dan genoeg lachwekkende of grappige feiten te vermelden waar de mensheid zich door kan laten verstrooien. Even goed bedoeld, doch minder afval en dronken tieners achterlatend dan het carnaval van Aalst: hier is uw maandelijkse SMS!

Fans en spotters die al jarenlang op zoek zijn naar het befaamde monster van Loch Ness zijn er aan voor de moeite. Volgens een Schots onderzoek was Nessie gewoon een circusolifant die zich in het water aan het wassen was. Uit het onderzoek van Neil Clark, een Schotse paleontoloog, bleek dat er op het moment van de eerste verschijningen van Nessie een circusgezelschap aan het meer verbleef. Als olifanten in het water aan het baden zijn, komen volgens Clark alleen hun slurf, hun kop en hun rug boven water. "Als er zich dan meerdere olifanten tegelijkertijd in het meer bevinden, kan dat misschien wel zo een afgrijselijk beeld zijn geweest dat de bevolking van Ness alleen maar aan een monster kon denken", zei Clark terwijl hij z'n zevende whisky van die morgen soldaat maakte.

Jaarlijks moeten in Nederland 120 mensen naar de spoedafdeling, omdat zij gewond zijn geraakt bij het spelen van darts. Een woordvoerder van de Stichting Consument en Veiligheid heeft dat gezegd naar aanleiding van een bericht in De Telegraaf. Veel voorkomende blessures zijn verwondingen aan arm, pols of vinger(s). Specialisten kunnen zich dan weer beroepen op martelaarswonden ten gevolge van een niet stevig genoeg tegen de wand bevestigd dartsbord. Tenslotte

waren er ook nog maar liefst twaalf mensen die een pijltje in hun oog hadden gekregen. Misschien kunnen ze de term Bull's eye voor hen beter vervangen door Fool's eye.

En dan nu tijd voor een Rik Daems-moment. Wie zijn of haar partner bedriegt, leeft met de vrees dat de affaire uitkomt. Zeker nu er steeds meer technologieën bestaan om andere mensen te bespioneren. Voor die overspeligen heeft de Britse krant The Sunday Telegraph nu goed nieuws: wie gemoed-srust wil, kan een waterdicht alibi kopen. De firma Fake Alibi biedt ieder die dat wenst, en kan betalen, alles aan wat nodig is om een afwezigheid ten gevolge van een liaison te kunnen verdoezelen. Onder het mom van een conferentie, een seminarie of een opleidingscursus ontvangt de klant thuis professioneel uitzienende uitnodigingen die de partner op een dwaalspoor moeten brengen. Om het geheel af te maken, wordt er op deze folders een telefoonnummer vermeld dat, als het door een argwanende partner wordt opgebeld, beantwoord wordt door een medewerker van Fake Alibi die zich dan uitgeeft voor hotelbediende of organisator van de niet-bestaande gebeurtenis.

Kroatië heeft de tweede editie van de 'Champions Clerum' gewonnen, het voetbalkampioenschap voor landenploegen van priesters. Polen en Bosnië eindigden respectievelijk tweede en derde. In totaal namen twaalf nationale teams deel aan het kampioenschap in Zagreb. Het Belgische elftal moest forfait geven omwille van de te hoge gemiddelde leeftijd van hun ploeg, terwijl de Oostenrijkers aanvankelijk klaagden over het feit dat hun tegenstanders niet jong genoeg waren.

dwars zoekt (zoals altijd)

MEDEWERKERS

wij geven uw passie voor layout,
schrijven of fotografie onderdak

Interesse? Mail ons op dwars@ua.ac.be.

Voor u beluisterd

Matthias Meersmans

Exotische thrash, klassieke pop en androgyne rock.

Sepultura - Dante XXI

Begin jaren negentig bereikten deze thrash- iconen hun grootste succes toen ze traditionele Braziliaanse volksmuziek in hun songs gebruikten. Jammer genoeg stapte boegbeeld Max Cavalera toen op om met Soulfly de wereld te gaan veroveren, maar het resterende trio deed alsof er niets aan de hand was en nam Derrick Green aan als nieuwe zanger. Bijna tien jaar en drie albums later levert Sepultura een conceptplaat af die gebaseerd is op Dante Alighieri's Divina Commedia: het kan alleszins minder ambitieus. Toch slagen de metalen heren er nog redelijk goed in om te overtuigen: Derrick Green heeft een strot (want dat is het wel) die hem niet misstaat en Andreas Kisser's gitaarstijl blijft herkenbaar. Het Inferno-gedeelte begint met een didgeridoo-intro, maar voor de rest is het metal pur sang: prominente hardcore-invloeden en snelle gitaarsolo's maken van singel *Convicted in Life* een stormram van formaat en het sitar- en percussiegebruik in *City of Dis* doet zelfs aan hun ouder werk denken. In het Purgatoria-stuk komt een orkest de groep versterken, wat voor de beste passages zorgt: *Ostia* bevat dreigende blazers, *Repeating the Horror* stoeit met progressieve ritmes én een onderbouwde drumpassage, en het instrumentale *Still Flame* vertegenwoordigt Paradiso met een koor en pizzicato strijkers. De energie van weleer blijft echter uit; zelfs een uitgebreid instrumentarium maakt van een middenvelder geen aanvallend.

David Gilmour - On an Island

David Gilmour behoeft geen introductie (indien toch: wees beschaamd!), dus is het niet minder dan goed nieuws dat de man 22 jaar na zijn laatste solo-album *About Face* en twaalf jaar na Pink Floyd's laatste studiowerk *The Division Bell* op zijn zestigste verjaardag een nieuwe parel aflevert. Vanaf het ogenblik dat het zo herkenbare Fender Strat-geluid in de sferische intro *Castellorizon* hoorbaar wordt, weet een mens direct dat de man met de gouden vingers en de fluwelen stem in de buurt is. Ongeveer alle nummers op *On an Island* combineren bluesy pop met psychedelische, uitgesponnen solosecties en de nodige geluidseffecten. In het akoestische *The Blue* passeert een melodie die bijna uit een Beatles-nummer weggelopen lijkt en de mysterieuze achtergrondzang in de loungy rocker *Take a Breath* doen denken aan de gospelinvloeden van het late Queen. Hoogtepunten zijn de trage shuffle *This Heaven*, waarin orgelkleuren en funky gitaartjes de show stelen, en het jazzy *Smile*, een organisch geheel met brushes over zuchtende strijkers. Gilmour neemt zelfs de sax voor zijn rekening op de dromerige instrumentale *Red Sky at Night* en ook Floyd-toetsenist Rick Wright fleurt het geheel op met zijn klankenooceaan. De knipoogjes naar Pink Floyd zijn eveneens present, maar Gilmour doet heel wat meer dan zichzelf herhalen: bescheiden en sierlijk waardig ouder worden verdient in elk geval respect. Aanschaffen.

Foto: www.kamaratweb.sk

Placebo - Meds

Midden jaren negentig slaagde een extravagant trio erin om een nieuwe muzikale formule op gang te trekken. De combinatie van alternatieve rock en industrial die Placebo in een poppy mengeling goot, bezorgde hen vanaf 1997 wereldwijd succes. Hun laatste twee albums *Black Market Music* en *Sleeping with Ghosts* waren controversiële maar schitterende rockplaten; nieuweling *Meds* had dus de moeilijke opdracht een waardige opvolger te zijn. Welnu, de vlam brandt nog steeds even trots. De noisy titeltrack opent het album zeer aanstekelijk en deze lijn wordt verder doorgetrokken met het synthgetinte *Infra-red*. De knapste goals die worden gescoord zijn een dissonant maar verdacht

groovy *Post Blue*, het bloedmooie *Blind*, een hallucinant *Follow the Cops Back Home* ("... and rob their houses": lekker, toch?) en het kriebelende *One of a Kind*. Het album is wel voor geen zier verrassend: enkel het experimentele *Space Monkey* (industrial-percussie, feedback-gitaren én een strijkersintermezzo, alstublieft) en de angstaanjagende ballad *In the Cold Light of Morning* klinken nieuw; het duet met REM's Michael Stipe *Broken Promise* is echter een relatieve flater. De ritmesectie staat echter als een huis, Brian Molko zong nooit beter, de productie is ijzersterk en single *Song to Say Goodbye* blijkt nu al één van hun beste nummers. Placebo blaast wederom een frisse bries door de moderne rockwereld.

Arbeid adelt

Waarom u juist mij zou moeten aanwerven? Jobdag op de UA

De lancering van de Spoetnik is een lachertje vergeleken met take-off van een professionele carrière. Dit is geen citaat van het niet-aan-de-aantrekkingskracht-van-de-aarde-onderhevige kapsel van Dirk Frimout, maar een gedachte die wel eens in het hoofd durft spoken van de generatie die dra de auladeuren definitief achter zich dichttrekt.

Het verzegelen van de betreffende deuren is echter niet meer van deze tijd. Het levenslang leren is een feit, daar waren de sprekers op de Jobdag het roerend over eens. De Universiteit Antwerpen had deze namiddag in elkaar gebokst om haar laatstejaars studenten in contact te brengen met de arbeidsmarkt en belangrijker, de spelers erop.

De eerste noot gebekt door Bart Van Schel van de VDAB was wat de werkgelegenheid betreft positief voor de universiteiten. Op 100 afgestudeerden zijn er immers slechts een kleine 8 die na één jaar nog geen betrekking hebben bemachtigd. Uiteraard liggen sommige studiedomeinen beter in de arbeidsmarkt dan andere, maar de aantrekkende conjunctuur zorgt voor een verbetering voor zij die masters behalen die de werkgevers relatief gezien minder vragen.

Naast het vodge papier, ofte diploma, maken vele vacatures melding van een minimum aan ervaring. En ja, de panelleden waren het erover eens dat het verkopen van koffiekoecken bij plaatselijke patisserie als relevante werkervaring kan worden opgegeven, mits vergezeld van de functieomschrijving. Hetzelfde geldt voor

Anderen willen het liefst aan de slag met een maagdelijke schoolverlater die ze dan helemaal naar hun ideaal bedrijfsbeeld kunnen kneden.

bepaalde ervaringen die zijn opgedaan buiten opleiding en werk om, die je bepaalde vaardigheden hebben bijgebracht. Anderen willen het liefst aan de slag met een maagdelijke schoolverlater die ze dan helemaal naar hun ideaal bedrijfsbeeld kunnen kneden. De vertegenwoordigster van Monsanto stelde dat haar bedrijf nooit ervaring vraagt bij het uitschrijven van een vacature.

Diezelfde dame, psychologe van opleiding gaf de raad mee enkel te solliciteren op vacatures die binnen je interesseveld vallen, opengesteld door bedrijven die je aanspreken. Internet en werknemers zijn volgens haar de beste bronnen om informatie over de bedrijfscultuur in te winnen. Dit mag er u hoegenaamd niet van

weerhouden uw curriculum vitae aan de wereld kenbaar te maken op de gekende sites van de VDAB en andere Jobat's. Ook een exemplaar bezorgen aan headhunters is geen slecht idee. Volgens de hoofd-enjager van Van Loock & Partners hebben zij immers ook betrekkingen voor schoolverlaters in portefeuille.

Over wat je op het einde van de maand in het loonzakje mag verwachten, weidde enkel de personeelsverantwoorde van de stad Antwerpen uit. Verder dan de vermelding dat 90% van de starterslonen aan de stad niet lager ligt dan in de private sector kwam ze echter evenmin. Als andere troeven van het publieke ambt schoof ze de interne mobiliteit naar voren. Voorts zou je als waterdrager van de bevolking van 't Schoon Verdiep kiezen voor de ideale combinatie van gezin en werk.

Het verwekken van een kroost en maken van carrière is niet altijd vlot combineerbaar. Flexibiliteit is immers één van de tien meest vermelde woorden in sollicitatiebrieven en cv's, niet zonder reden. Verder dragen de werkgevers motivatie,

leergierigheid, verantwoordelijkheid en communicatieve vaardigheden hoog in het vaandel. Ze zoeken kortom de spirit van een zelfstandige in hun werknemers.

Afgaande op de moeite die de potentiële werkgevers zich getroosten op de jobmarkt, die volgde op het panelgesprek, is deze zoektocht geen eenvoudige opgave. Luxueuze brochures, gadgets allerhande en stralende dames getooid met de stralende A informeerden je over de joboportunities. De vakbond, de politie, het leger, de universiteit en vele andere organisaties, alle willen ze de juiste job matchen met de juiste persoon, de paringsdans van competenties en functies.

Zegt die koele liefde je niets, dan wil de Universiteit Antwerpen je ook nog wel een jaartje extra onder haar onderwijzende vleugels nemen als ManaMa-student. Afgezien van specifiekere kennis in een bepaald vakgebied brengt de Unif je als laatstejaars graag de kneepjes van het solliciteren bij. Je inschrijven voor de sollicitatietraining en aldus je kans vergroten om bij de meer dan 92% afstuderende universiteiten te behoren die probleemloos aan een baan geraken, is jammer genoeg niet meer mogelijk. Aangezien de voorstellingen zijn uitverkocht kan je enkel nog op de wachtlijst plaatsnemen. (vincent.christiaens@ua.ac.be)

Riooljournalistiek?

De ruïen van Antwerpen verkend

Tekst: Niels Govaerts

Foto's: Jonas Verhulst

Antwerpen heeft er sinds 2005 een toeristische trekpleister bij. Vorig jaar werd met de opening van het Ruihuis aan de Suikerrui, het oude ruïenstelsel van de historische binnenstad opnieuw toegankelijk gemaakt voor het grote publiek. De respons van de Sinjoren hierop was groot. Zo groot dat men al enkele weken of maanden geduld moet hebben om een plaats te kunnen boeken voor een rondleiding. Aangezien de termen 'passie', 'Antwerpen' en 'geschiedenis' bij mij nogal vaak uitgesproken worden in één zin, kon een bezoek niet uitblijven.

Dat het behoorlijk druk kan zijn tijdens weekends of verlofperiodes kan onze gids alleen maar bevestigen. Tijdens weekdagen daarentegen valt dit heel goed mee. Mijn metgezel en ik hebben het geweten. We waren de enige bezoekers die namiddag waardoor we het bijna letterlijk "onze" rondleiding konden noemen.

Een rui mag niet verward worden met een riool. Ze doet dienst als afwatering voor regenwater en aanvoer van schoon water en kon tijdens de Middeleeuwen zelfs dienen als verdedigingslijn. Door de verscheidene stadsuitbreidingen werd ook het netwerk van ruïen, vlieten en vesten steeds verder uitgebreid. Deze kronkelde zich rond en door de stad en waren toen nog niet overwelfd. Toen Antwerpen tijdens de achttiende en negentiende eeuw steeds meer te kampen kreeg met almaar

terugkerende epidemieën van cholera, tyfus, pokken of dysenterie ging men de oorzaak hiervan zoeken in kwalijke dampen, afkomstig van de open ruïen, vlieten en vesten. Hoewel de stad haar burgers altijd verboden had om hun afval in de ruïen te slingeren, klaagden vele mensen over de stank van de ruïen. De stad wou de zaak ter harte nemen, maar beschikte niet over het nodige geld om alle ruïen te laten overwelfen. Daarom mochten particulieren het deel van de ruïen dat voor hun deur liep, op eigen kosten laten overwelfen als zij een degelijk bouwplan konden voorleggen. Daarbij zorgde iedereen er wel voor dat alle afvoerkanalen voor afval uitkwamen in de ruïen waardoor deze uitgroeiden tot 'echte' riolen. Vanaf 2000 begon Aquafin met het bouwen van nieuwe afvalwatercollectoren en probeerde men het rioolwater opnieuw te scheiden van het regenwater. Met succes, want sindsdien loopt het rioolwater in aparte buizen doorheen de ruïen.

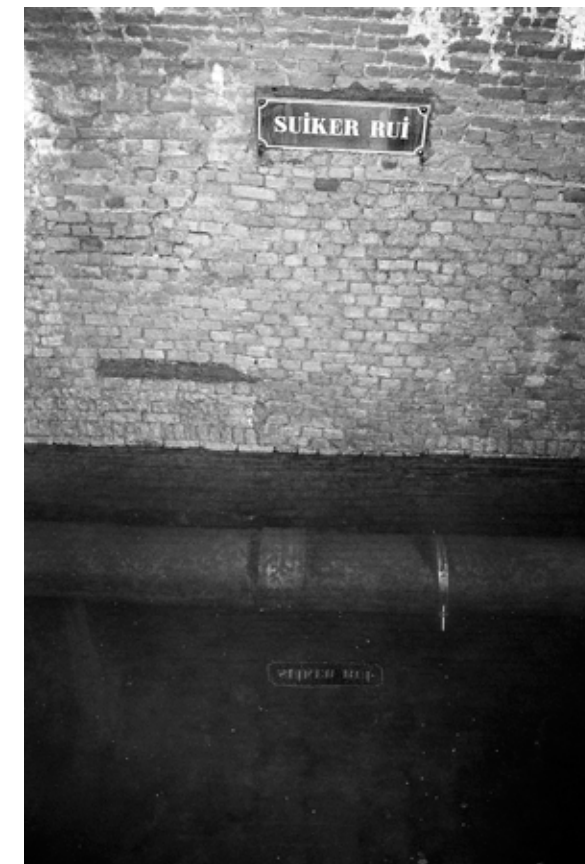
Het pad dat we zullen volgen, strekt zich uit van de Suikerrui tot ongeveer aan de Sint-Paulusplaats. Hierbij lopen we onder de Grote Markt, inclusief enkele woonblokken, de Melkmarkt, de Stadsbibliotheek, het Hendrik Conscienceplein, de Carolus Borromeuskerk, de vroegere Wijngaardbrug, de Minderbroedersrui en de Sint-Paulusstraat door.

Na het aantrekken van een gepaste plunje, dalen we af naar de Suikerrui. Onder ons bevindt zich het klaterende en verrassend heldere water van de volop in gebruik

zijnde rui. Vooraleer ik in het bootje stap dat me een tiental meter verder op drogere bodem zal afzetten, zoekt de gids met zijn licht in het water nog naar kleine stekelbaarsjes. Vandaag hebben we wat dat betreft pech, maar verderop zullen er nog kansen genoeg zijn om de plaatselijke fauna te bekijken. Ik bedwing de kinderlijke reflex mijn metgezel uit te dagen om van het water te proeven en concentreer mij op de uitleg van de gids.

Al van bij het begin komt de gids terug op het feit dat de meeste stukken van de overwelfde ruïen aangelegd en gebouwd zijn op kosten van en aan de hand van individuele plannen van de rijkere ruïbewoners. Het resultaat hiervan was typisch Belgisch: de verschillende stukken tonen een grote verscheidenheid aan soorten gewelven, bouwstijlen en gebruikte materialen. Deze architecturale variatie biedt wel een pittoresk aanzicht. We komen ook veel bogen tegen die vroeger de rand van een brug over de ruïen hadden gevormd. Aan de vormen en kleuren van de gebruikte stenen is duidelijk te zien dat men in de loop der eeuwen veel bijgebouwd heeft. Toch valt heel dikwijls de volmaaktheid van de plafonds en de doorgangen op. Bij de uiteindelijke afwerking heeft men er naar gestreefd om de doorstrooming van het water zo vlot mogelijk te laten verlopen. Concreet houdt dit in dat de rui overal even breed werd gehouden zodat er geen hoekjes zouden komen waarachter het slib of het afval zich zou kunnen opstapelen.

Onderweg komen we ook een aantal schoorstenen tegen. Deze werden, dikwijls te midden van huizenblokken, gebouwd zodat er een degelijke verluchting gegarandeerd kon worden. In één ervan kan je zelfs door middel van spiegels een glimp opvangen van het noordelijke zijportaal van de kathedraal. Ter hoogte van de Melkmarkt wijst de gids ons op het vele spinrag dat aanwezig is tegen de wanden. Dankzij de constante vochtigheid en

temperatuur van 10 tot 13°C kunnen hier spinnensoorten overleven die je bovengronds alleen maar terugvindt in vochtige gebergtestreken. Hoewel het Kiel hier nog een heel eind vandaan ligt, doorkruist af en toe een rat de lichtbundel van onze lampen. Er wordt soms gezegd dat er hier meer ratten leven dan er bovengronds mensen rondlopen, maar deze vlieger gaat niet op voor de ruïen. Omdat het geen riool meer is, is er nog maar weinig voedsel aanwezig voor knaagdieren waardoor het voor hen hier niet zo interessant toeven is. Onze gids voegt hier nog aan toe: "Tzénner klèntjes. Dju, zèmmе gejoengd." Dieren die hier dan weer wel goed gedijen zijn bijvoorbeeld de zogenaamde véttege varkskes (Antwerpse woord voor pissebedden)

Ondertussen blijven de verschillende architecturale stijlen en materialen elkaar opvolgen. De bezoeker kan dankzij de straatnaambordjes, die er al zo'n 150 jaar geleden bevestigd werden, perfect volgen waar hij zich ergens zes meter onder de stad bevindt. Daarnaast valt er ook uit af te leiden hoeveel bruggetjes er vroeger waren in de stad zelf. We laten de Melkmarkt achter ons en wandelen door tot aan het bordje 'Jezuïetenplein' (nvda: de vroegere benaming voor het huidige Hendrik Conscienceplein). De vroegere Jezuïetenruï werd overwelfd toen werd begonnen aan de bouw van de Carolus Borromeuskerk, één van de mooiste staaltjes van barok in onze stad. Als er bovengronds pracht, praal en grandeur uitgestraald kon worden, dan mocht dit ondergronds ook, redeneerden de jezuïeten blijkbaar. Hun stukje ruï werd aangelegd in peperdure witte Balegemse stenen. Na de bocht die

we hier nemen, om vervolgens het tracé van de Minderbroedersruï te volgen, kruisen andere stukken ruï onze weg die (nog) niet toegankelijk zijn voor het publiek. Eén daarvan, die afkomstig is van de Katelijnevest en de Meir en net volgt achter de bocht van de Carolus Borromeuskerk, bevat nog een interessant detail. In de wand is een opening aangebracht die uitkomt in de crypte van de voornoemde kerk. Tijdens WO I werden langs deze weg voedingswaren de stad in gesmokkeld om de noodlijdende bevolking te kunnen voorraden buiten de wil om van de Duitse bezetters. Kwatongen beweerden ook wel eens dat langs deze weg de monniken uit daarboven gelegen jezuïetenklooster zich 's nachts ongemerkt naar de meisjes van plezier begaven.

Na enige tijd de Minderbroedersruï te hebben gevolgd komen we bijna bij het einde uit op een indrukwekkend kruispunt van gangen, de zogenaamde 'kapel'. De overdekte ruimte hier is groots in alle opzichten. Dankzij de aanwezige kolommen en steunberen waant men zich in de catacomben van Parijs of Rome. Dat er vroeger al mensen waren die onder de indruk kwamen van deze plek, wordt al snel duidelijk als de gids een paar oude wijnflessen en glazen bijlicht. Ergens in het laatste decennium van de negentiende eeuw was er een groep Engelse ingenieurs in de ruïen afgedaald om de structuur en de architectuur ervan te bestuderen. De omgeving van 'de kapel' was hen zo goed bevallen dat ze besloten om er een feestje te houden, waarbij het eten door de mangaten van de straat via manden aan touwen naar beneden werd gelaten. Een undergroundparty avant la lettre, me dunkt.

De meeste rondleidingen eindigen hier, maar onze gids vraagt of wij zin hebben om nog een eindje verder te lopen in de richting van de vroegere Koolvliet. Bij het rechtekken van de Scheldekaaien na 1881 moesten alle vlieten, kleine inhammen van water aan de oevers van de stad die ook onderhevig waren aan het tij, verdwijnen. Enkele straatnaamborden doen ons daar nog aan herinneren, zoals de Sint-Jansvliet, de Waalse en Vlaamse kaai, de Brouwersvliet en dus ook de Koolvliet. Ook hier passeren we onder andere de in het oog springende overwelling die uitgevoerd werd in opdracht van de dominicanen van Sint-Paulus en nog een hele oude en (nog?) niet-toegankelijke andere ruï die evenwijdig loopt met de kaaien en zo de ruïencirkel rondom de stadskern van het historische Antwerpen naar de Suikerruï

toe omsluit. We kunnen ook nog de boog zien waar vroeger de ruï uitmondde in de vliet. Onze gang, echter, loopt dood aan een schuif die het verzamelde water van de collector onder de kaaien van ons scheidt. Letterlijk en figuurlijk het eindpunt van onze ondergrondse tocht. We keren een stukje op onze schreden terug en beklimmen de trappen die uitkomen in het Stadsmagazijn aan de Keistraat, hartje Schipperskwartier. Ik wrijf in m'n ogen om terug te wennen aan het zonlicht. Het was die dag ongeveer 3°C warm en de lucht zat vergeven van de CO². Ik wist dan al dat het eerste wat mensen mij over mijn bezoek aan de ruïen zouden vragen, zou zijn of het daar beneden niet verschrikkelijk stonk. Wel, dat viel nog heel goed mee!

Kasper; student, drinkebroer, held

De plot verdikt...

“CEEq?”

“CEEq?” vroeg hij ongelovig.

“CEEq.” zei Sam vastberaden. “Je moet me geloven, Kasper.”

“Ze heeft gelijk, weet je, er is geen andere keuze meer. Als je het aas doorslikt, moet je de haak erbij nemen.”

Hoewel hij iemand naar en van het hospitaal begeleiden niet echt als ‘het aas doorslikken’ beschouwde, hield Kasper zijn mond en probeerde een blik op te zetten die deed uitschijnen dat hij zwaar nadacht. Niet dat hij nog iets nieuws zou kunnen bedenken; Samantha - die een paar uur geleden nog op haar achterhoofd was gevallen - had hem een of andere samenzweringstheorie verteld die niet onderdeed voor de laatste dertien B-films die hij had gezien. Ze had weliswaar bewijzen, maar die kon ze zonder een internetverbinding niet laten zien, dus zat er maar één ding op. Volgens haar alleszins.

“Goed, laten we er even vanuit gaan dat wat je zegt waar is. Je hebt me nog steeds geen motief gegeven.”

Even bleef het stil, maar toen drie stemmen tegelijkertijd op hem begonnen in te praten, besepte hij dat de haak onherroepelijk vast zat.

“Waarom denk je zelf, rund!”

“Komaan, jongen, speel niet met dat meisje.”

“Ze controleren de intelligentsia, Kasper! Vorm én toevoer!”

Sam stond op van haar bed en begon de kamer door te ijsberen. Kasper zat achter

de piano in haar kleine kotkamer en liet zijn vingers over de toetsen glijden, terwijl ze het allemaal nog een keer uitlegde. De weerhaken trokken pijnlijk.

“CEEq controleert alles. Verdoken, natuurlijk, maar ze censureren boekenlijsten en cursussen, manipuleren proffen met omkoping en chantage en hebben een vinger in de pap in zowat alles dat van ver of dichtbij met hoger onderwijs te maken heeft. Langzaam maar zeker zijn ze ons aan het plooiën naar hun maatschappijbeeld.”

Kasper knikte. “Consumerend, kritiekloos en statisch. Tot zo ver volg ik. En waarom moeten we naar de universiteit voor internet?”

“Omdat ze enkel weten hoe ik eruit zie en dat wil ik graag zo houden.”

***

“Wacht.”

Ze stonden voor de glazen deuren van het gebouw, maar Kasper schudde zijn hoofd.

“Als er staat dat alles hier om negen uur sluit en mijn gsm zegt dat het tien voor negen is, denk ik dat we beter tot morgen wachten.”

“Als ze ons opsluiten, vinden we wel iets om ons bezig te houden.” antwoordde ze, een ondeugende glimlach op haar guitige lippen.

“Ik denk niet dat...”

“Vergeet het, Klaartje. Geen enkele jongen zou nu nog nee zeggen.”

Alle lichten brandden nog in de gangen die terug leken te grijpen naar de Sovjet Unie, maar alles was doodstil. Snel liepen ze naar de dichtstbijzijnde bibliotheek. Sam knielde voor de gele deuren en haalde een klein, leren tasje uit haar achterzak. Kasper wilde iets vragen, maar ze legde hem met een handbeweging het zwijgen op voor hij zijn mond kon opendoen. Opengespreid op haar benen kon hij een stuk of twintig metalen gereedschappen zien. ‘Lockpicks’ dacht hij, maar kon niet op een Nederlandse vertaling komen. “Wat...” begon hij, maar ze keek hem geïrriteerd aan.

“Slothaken,” zei Sam stil, “en hou nu je mond en luister of er iemand aankomt.”

“Tja, het meisje weet wel van wanten. Waarom zijn mannen toch altijd zo geschokt als ze een sterke vrouw tegenkomen?”

“Omdat ze bang zijn dat de sterke vrouw het vroeg of laat verknoeit. Maar veel erger dan ons rund zal ze het wel niet doen.”

Kasper wist niet hoe lang hij daar stond, te proberen om iets anders te horen dan het getik en gemorrel van Sam; één keer hoorde hij voetstappen, maar ze eindigden met het open- en dichtgaan van een deur.

“Klaar.” zei Sam en borg haar materiaal terug in haar achterzak.

De computer startte snel op en hoewel Kasper niet kon volgen wat ze precies deed, wist hij dat de manier waarop ze het internet gebruikte in niets leek op wat

hij ermee deed.

“Sla alles wat je hebt op. Dan bestuderen we het ergens anders en zorgen we dat de juiste mensen het in handen krijgen.”

“Maar...”

“Doe het nu, Sam. God weet hoeveel wetten je hebt overtreden, wij hebben overtreden, en ik heb geen zin om hier gepakt te worden.”

“Klauwen, wie had dat gedacht.”

Op het moment dat Sam een USB-stick vanonder haar trui haalde, hoorde hij de deur opengaan en voelde hij zijn maag samentrekken. Hij keek om de hoek van de inkom en zag het silhouet van een man, scherp afgetekend tegen het licht dat door de open deur kwam, een pistool in de aanslag. Sam keek Kasper vragend aan, maar hij bracht zijn vinger naar zijn lippen en gebaarde dat ze zich naar de computer moest draaien. Elke ademstoot leek oorverdovend. Kasper had zich naast de deur gezet en zag de loop er als eerste doorkomen. Toen de man het meisje zag zitten, ondersteunde hij met zijn linkerhand de kolf, klaar om te schieten. Kasper legde zijn hand om het Glock-logo op de loop en draaide het pistool om. De man keek hem geschrokken aan, maar kon niet voorkomen dat Kasper het tegen zijn borst zette en met zijn andere hand de kolf omvatte. Zijn pink haalde de trekker over. Het schot klonk zelfs in de stilte gedempt, stiller dan de gesmoorde kreet van Sam.

Hendrik Jan

Frank Vandenbroucke! Opdoeke!

Oorlogsjournalistiek vanuit Brussel

Tekst: Folker Debusscher

Foto: Jonas Vincken

Als trouwe lezers heeft u natuurlijk allemaal het artikel in dwars 30 gelezen over de nieuwe ontwerpnota over de financiering van het hoger onderwijs, met dank aan Frank Vandenbroucke. Daar vele studenten, proffen en onderwijspersoneel (vrijwel iedereen die het aanbelangt dus) het gevoel hebben dat het neo-liberale onderwijsmodel de kwaliteit van ons hoger onderwijs zou afkalven, kon een collectieve reactie niet uitblijven.

Goed, de betoging op 16 maart in Brussel viel een beetje in het niets in vergelijking met de studentenmanifestaties die tijdens die week Parijs in hun greep hielden, maar een gebrek aan enthousiasme kon de betogers moeilijk verweten worden. Hoewel er rond tien over elf nog maar bedroevend weinig volk was, kreeg je even later een zeer vreemde ommekeer; twee straatmuzikanten begonnen voor Brussel Centraal muziek te maken, de ene op een trompet, de andere op een accordeon, en plots leek het volk in drommen toe te stromen, gewapend met vlaggen, spandoeken - 'Goe bezig, Vandenbroucke, de financiering gans ontwricht, wacht tot g'op ons tafel ligt', aldus de studenten geneeskunde - en (naar mijn smaak iets te veel) fluitjes. Nog voor de betoging zich in beweging zette, was ik al half doof, maar ik hoorde nog wel een meisje in lichte paniek vragen 'Hoe gaan we dan aan bier geraken?'

Tja, studenten... De luttele 3° C konden de pret niet drukken, want laten we eerlijk zijn, wat is er leuker dan het Brusselse verkeer platleggen?

Onder veel gejoel en gefluit zette de betoging zich in beweging, en toen pas viel het aantal rode vlaggen en vuilniszakken in allerlei tinten me op. Voor een socialistische minister leek Vandenbroucke het een beetje verkorven te hebben bij zijn achterban. Men wou uw reporter ook enkele malen rode stickers aansmeren, maar met een kordaat 'Nee, dank je, ik ben een onafhankelijke journalist.' kon ik ze nog de baas. Dan liever leuzen scanderen, met moeite boven het geluid van de fluitjes

en rotjes uit. 'Fuck this shit!' Ja, dat kan ik nog wel. Ondertussen snorden agenten op scooters van kruispunt naar kruispunt, om files van honderden meters te creëren, zodat wij dichter en dichter bij ons doel kwamen: het ministerie van onderwijs. Daar aangekomen duurde het niet lang of de flessen drank werden bovengehaald en hier en daar hing een zweem rook die zoeter was dan wat je uit een sigaret krijgt. De ingang werd bewaakt door streng uitzienende agenten, maar toen het eerste, eenzame ei uiteenspatte tegen de glazen voorgevel, keken ze een beetje onzeker naar boven. De eierregen die volgde was een lust voor het oog, en noopte iedereen een beetje af-

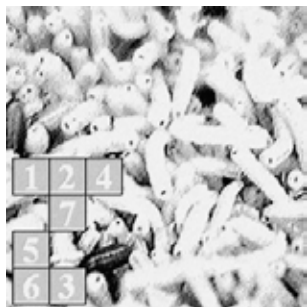
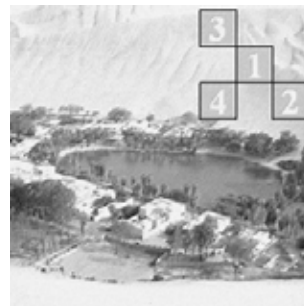
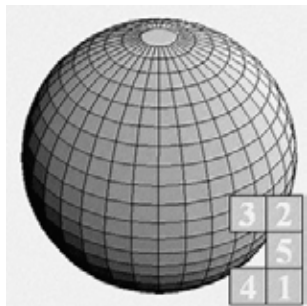
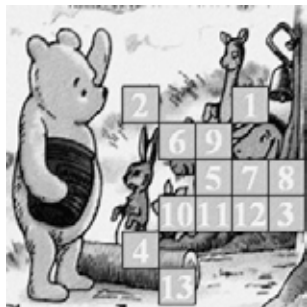
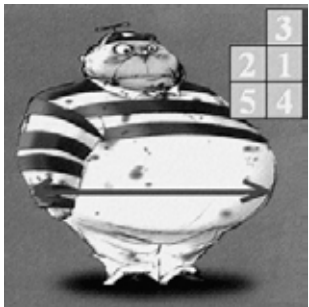
stand te nemen. Terwijl de eieren tegen de ramen uiteenspatten, probeerde een van de organisatoren ons tot kalmte aan te manen - we waren immers gekomen om te discussiëren - maar niet alleen was de boodschap aan ons verloren, hij sprak ook nog eens zo snel en onduidelijk dat hij onverstaaanbaar was. De voorraad eieren was echter niet onuitputtelijk en na een minuut of tien kon iedereen tevreden kijken naar de duidelijke boodschap die nu van het ministerie afdroop. Even later, nadat de meeste studenten al de warmte van het café hadden opgezocht, werden we toegesproken door een prof van de VUB die ons vertelde dat een delegatie met de minister was gaan spreken, en dat ze hem een eredoctoraat zouden overhandigen. Hoewel dit me eerst een beetje onthutste, bleek er wel degelijk een boodschap achter te zitten: het kost niets, en het is dan ook niets waard. De man bezat trouwens heel wat betere oratorische kwaliteiten dan de organisatoren, en we konden dan ook op gezette tijdstippen eens luid juichen, of ons ongenoegen doen blijken. Toen de delegatie echter terug naar buiten kwam en zei dat 'de minister rekening ging houden met ons protest' had ik het ook wel gezien - alsof hij luidop zou zeggen dat we ons er niet mee moesten bemoeien. Nee, het werd tijd om de Brusselse cafeetjes eens te gaan inspecteren.

Maar op 29 maart is er een betoging in ons aller Antwerpen, en ook daar zal ik aanwezig zijn; als onafhankelijk journalist, natuurlijk...

leef je uit in de pashokjes van plezier

Elk van de negen afbeeldingen bepaalt een woord. Dit woord past exact in het bijhorende puzzelstukje. Vul dat woord in, maar doe dit volgens de cijfertjes. De puzzelstukjes passen op hun beurt exact in het vierkantig rooster. Daarin vormen ze een vraag, en het antwoord daarop is exact wat wij zoeken.

CULTUURCHEQUE
ANTWERPEN STUDENTENSTAD

Stuur uw oplossing naar dwars@ua.ac.be. Als het juist is, komt uw naam in een pot terecht. Daaruit trekt een volstrekt onschuldige hand de winnaar. Natuurlijk heeft die winnaar prijs.

Dankzij de inspanningen van de Associatie en de Stad Antwerpen zijn de cultuurcheques weer een feit. dwars geeft elke maand een cheque weg, met dank aan het departement Studentgerichte Diensten.

Oplossing dwars 30: Jyllands-Posten

Hendrickx Wouter heeft deze keer het juiste antwoord gevonden. Ann Van Dyck wees ons als eerste op de fout in de puzzel van dwars 29, zij wint dus ook.

K ₁	E ₁	N ₁	T ₂	U ₂	D ₂	E ₃
D ₁	E ₃	E ₃	N ₂	S ₂	E ₃	K ₃
R ₁	A ₁	N ₃	T ₄	W ₃	A ₄	A ₅
R ₃	I ₃	N ₁	D ₃	E ₄	M ₄	O ₅
H ₆	A ₆	M ₄	M ₄	E ₉	D ₅	C ₅
A ₆	R ₆	T ₆	O ₄	O ₉	N ₉	S ₈
S ₆	T ₈	O ₈	N ₆	D ₆	E ₈	N ₉

1. Dranken

Dunst 2.

3. Weekdieren

Mammoet 4.

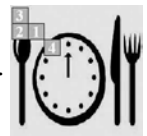
5. ACOD

Handtas 6.

7. Rot

Noen 8.

9. Es

Ode aan Mike

Op Erasmus in Malta

Koen Van Oost

Dat men de doorsnee Amerikaan niet kan verdenken van een dosis gezond verstand is bij zijn Europese tegenhanger algemeen aanvaard. Zo ook zijn intrinsieke drang alles te veramerikaniseren en dus ronduit verbaasd te reageren wanneer hij om vier uur 's nachts, op een doordeweekse dag, geen extra alcohol kan kopen. "What a stupid country, is België ook zo achterlijk?" vroeg de persoon in kwestie, nadat hij de lege alcoholfles bekeek en inzag dat er geen nieuwe meer gekocht kon worden. Uitleggen dat België ook achterlijk is, maar dan eerder omwille van haar schaduwperiodes in terroristische tijden, zou mij gezien het alcoholverbruik in combinatie met het bedroevende Amerikaans opleidingsniveau te ver hebben geleid.

In alle maatschappijen zijn er gelukkig ook niet-doorsnee creaturen. Ik heb de eer gehad met één van deze personen een maand in Malta te mogen doorbrengen. Een lofdicht.

"And why have you chosen Malta?" Deze vraag was ondertussen al zo routineus geworden dat er nog amper naar een antwoord geluisterd werd. Mike, die een paar

dagen later dan de rest was aangekomen, vormde hierop een uitzondering: "Sorry, can't tell you". Iedereen werd plots wél geïnteresseerd. "Waarom niet, komaan, zeg op, nu niet flauw doen, ..." Mike bleef onverzettelijk: "Can't tell you, that's personal". Dat moet je natuurlijk niet zeggen tegen internationale studenten die 7 dagen op 7 samen doorbrengen en niets liever doen dan het speculeren over onuitsproken situaties. De volgende dagen was dit item dan ook bijzonder hot. We verzonnen redenen dat het een lieve lust was: Hij had iemand zwanger gemaakt, drugs en drank gestolen, ... De populair-

Ik had de keuze tussen piraat worden, me aansluiten bij een katholiek klooster of naar Malta komen.

ste verklaring bleek: Hij had iemand neergestoken en heeft moeten vluchten voor het gerecht. Zeker nadat ik hem op een onbewaakt moment licht agressief meerdere messen in een telefoonboek had zien steken en ik dit apetrots aan mijn vriendjes was gaan vertellen. Achteraf gezien had ik beter moeten weten.

Mike was een speciaal geval. Hij was nog maar 18 en studeerde niet in Malta, maar was er voor onduidelijke redenen. Hij dronk geen alcohol omdat hij schrik

had zot en zat te worden van één druppel en geloofde als geen ander in de bijbel en aanverwanten. Seks voor het huwelijk was voor hem uitgesloten. Het overgrote deel van zijn tijd sliep hij en pas de dag voor zijn vertrek vroeg hij me wat ik eigenlijk studeerde. Het was ook diezelfde avond dat het grote mysterie rond deze jongen me duidelijk is geworden.

Zoals gewoonlijk wilde hij weer rond 21u gaan slapen: "Good night guys, I'm gonna sleep, I must wake up early tomorrow". Dit maal pruttelden we tegen, geen sprake van dat hij zou vertrekken

zonder te vertellen waarom hij hier was. Alle middelen werden bovengehaald: "Je vertrekt en wij hebben je een maand eten, drank en gezelschap gegeven, dan kun je het ons toch vertellen, we zullen het trouwens tegen niemand zeggen".

Bij zoveel verbaal geweld ging Mike overstag: "Ok, but promise me, you won't laugh". Natuurlijk gingen we niet lachen, wat een vreemde opmerking. "Ik ben hier omdat ik piraat wil worden". Mijn belofte in gedachte probeerde ik mijn lachspieren

onder controle te houden. "Ik had de keuze tussen piraat worden, me aansluiten bij een katholiek klooster of naar Malta komen. Ik ben protestant, dus een katholieke monnik kon ik niet worden en het seizoen was niet juist om mij aan de piraterij te wagen. Malta bleef dus over, maar vanaf de lente trek ik naar het Westen en verzamel ik mijn crew en aargh, steal a ship, I shall". Ik wist niet wat te doen of waar te kijken, maar lang kon ik dit niet meer uithouden. "Mike, als je piraat wilt worden, moet je waarschijnlijk wel liters rum laten vloeien, meerdere vrouwen schaamteloos verkrachten en afzetpraktijken onder de betere knie hebben" merkte een andere Amerikaan nuchter op. "No problem, I can handle that, I'm a bad dude". De jongen die 20 pond had betaald voor een ritje Paceville - Leja (normale prijs 1,5 pond) beschouwde zich als een harde jongen. Waarschijnlijk was dit de druppel, maar ik heb nog nooit zo hard gelachen. De tranen rolden letterlijk over mijn wangen en na een kwartier dacht ik werkelijk dat ik het niet zou overleven.

Mike is de volgende dag vertrokken, nadat ik hem nog een middagmaal met drank heb betaald. Of zijn verhaal waar is of niet, weet ik niet. Dat hij door zijn mysterieus gedoe en dito antwoorden mij veel geld aan voeding en drank heeft gekost, weet ik wel. Hij wordt misschien nooit piraat, maar manipuleren kon hij als de beste. Aargh, stupid Belgian, I say.

Ten kote van

Tekst: Ciska Hoet

Foto: Jef Leysens

Door het raam van een klein kamertje in het studentenhome van Wilrijk zien we hoe het aarzelende groen de lente inluidt. Judith Nobels (eerste licentie Germaanse) vertelt dat dit eerder idyllische beeld ook minder leuke kantjes heeft: sinds kort teistert een exhibitionist het gebied rond de campus. Gelukkig trekt ze er zich niks van aan en heeft ze dolle pret met haar negen 'slaapganggenoten'. Filmavondjes, Lost-dvd's en een occasionele fuif in 'De Konijnenpijp' zijn volwaardige vervangers van het uitgaansleven op de Stads-campus. Haar drukke sociale leven staat het vioolspelen zelfs in de weg. De muziekstandaard staat er bijgevolg maar wat verloren bij.

Boven haar bureau prijken vakantiefoto's, een ticket voor een concert van Jamie Cullum en een reproductie van Vettriano, haar favoriete schilder. Naast het bed staat er ook een leuke foto van haar twee slapende grootvaders. Als we afscheid nemen van deze innemende jongedame, strijkt er een lieveheersbeestje neer op haar vensterbank. "Ik ben hier de enige bij wie die diertjes veelvuldig komen aanwaaien", lacht ze.

dwars zoekt nog studenten
die een kot met een verhaal bewonen.
Sollicitaties welkom op dwars@ua.ac.be